

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

*„De fölragyog majd az igazság napja
számotokra, akik nevemet féltitek, és
sugarai gyógyulást hoznak.”*

(Malakiás 3,20)

**AKARSZ-E
MEGGYÓGYULNI?**

A TARTALOMBÓL

8

BARTHOS GERGELY EVANGÉLIZÁCIÓJA CSOBÁNKÁN

18

GYERMEKKARÁCSONY

24

BŰN ÉS BETEGSÉG SZIKSZAI BÉNI ÍRÁSA

„Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért! Miért adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, fáradozásotok jutalmát olyanért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok rám, és finomat ehettek, élvezni fogjátok a kövér falatokat! Figyeljetek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert a Dávid iránti hűségem rendíthetetlen.” (Ézs 55,1-3)

„Az asszony erre ezt mondta: Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.” (János 4,15)

IMÁDSÁG

Urunk, Istenünk, szerető Mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által, Te vagy a kezdet és a vég, az Alfa és Ómega. Minden általad lett, ami létrejött ezen a földön: az idő és annak kitöltése, a napok, az éjszakák, az éveknek születése és múlása. Tetőd van ennek a világnak a rendje, az a rend, amelyet a Te Fiaid, Jézus Krisztus betöltött. Mi pedig látjuk saját magunk kapkodását, látjuk rendezetlen dolgainkat, melyek halomban állnak. Megpróbáljuk valahogyan megoldani őket, de hiába rakjuk egyiket a helyére, kiesik helyéről a másik, és újra-kezdhetjük a mi életünk igazgatását szinte évről évre.

Bocsásd meg, Urunk, azt is, amikor megpróbálunk belenyúlni a Te teremtésed rendjébe, aminek békétlenség lesz a következménye a mi életünkben, gyakran a szó fizikai értelmében is, amikor háborúkat látunk és háborúktól szenvedünk, és lelki értelemben is egészen bizonyosan, amikor gyötrődünk, amikor úz, hajt bennünket valamifajta féktelen szomjúság, ami soha nem tud csillapodni.

Urunk, Istenünk, itt vagyunk az esztendő első óráiban, az újév első napjának délelőttjén, s arra kérünk, bocsásd meg a mi bűneinket. Engedd el a mi sok adósságunkat, amellyel terheltünk Téged, és kérünk, Urunk, ezért az esztendőért is, hogy amikor a magunk erejében fogunk bízni, és amikor majd elbukunk, hadd forduljunk újra hozzád. Add a te bocsánatodat, jelenlétedet, könyörületedet.

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!” Ámen.

Így szól hozzánk az irgalmas Isten: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiaát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Nyilas Zoltán lelkipásztor, esperes

(Elhangzott a 2024. január 1-ei istentiszteleten a pomázi református templomban.)

PAP LÁSZLÓNÉ LELKIPÁSZTOR

Hiszem, ha látom!

János 12:20-26.

A legtöbb ember csalódott, mégpedig csalódott azokban, akik ígérték, hogy majd jönnek, segítenek, megjavítják, elvégzik..., s teltek a napok, hetek, s az ígéretet nem teljesült. A „mesterek” elérhetetlenekké váltak, s maradt a keserű szájíz és a sokszoros megállapítás: hiszem, ha látom.

Azsidó népet Isten kiválasztotta és ígérete szerint vezette évek sokaságán és hosszú kilométereken át, míg végül Kánaán földjén letelepítette őket. Hány és hány alkalom volt, amikor zúgolódtak Mózes ellen a pusztában, kétségbe vonva Isten ígétét: „Az Úr hadakozik tiérettetek, ti pedig vesztég legyetek.” (II.Mózes 14:14.) Akkor Mózes kinyújtotta kezét a tengerre, és a nép száraz lábbal ment át a túlpartra. „És látta Izráel a nagy dolgot, melyet cselekedett az Úr Egyiptomban: félte azért a nép az Urat és hittek az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.” (II.Mózes 14:31.) Hittek mindaddig, amíg vándorlásuk során új, nehéz idősök nem következtek be. S ahelyett, hogy Jeremiás szavaira figyelve, akkor és azután is – történelmük folyamán sokszor – várták volna az isteni megoldást – zúgolódtak. „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” (Jer.Sir. 3:26.)

Milyen szomorú látni, hogy az a nép, mely átélte a szabadulást, most visszavágyik a régiibe. Istenhez kiáltott, s amikor rájuk hallgatva elhozta a szabadulás idejét és útját, már maradnának. Hiányzik a sokat szidott, de mégiscsak biztos iga, melyet nyakukba raktak. Készek vagyunk megítélni ezt a gondolkodást, pedig az ige nekünk is szól: „Mert én tudom az én gondolatimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; bé-

kességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek.” (Jer. 29:11.)

Testvérek, mintha mi, mai követői lennénk azok, amikor ezt üzeni. Mert akár családunkra, akár egyházunkra, államunkra tekintünk, látnunk kell: honnan jövünk és hová, meddig jutottunk. Nyíltan lehet csatlakoznunk Isten népéhez, imádhathjuk életveszély nélkül e világ Urát, Teremtőjét, a Megváltót, ehelyett lettünk, mint közösség ún. vasárnapi gyülekezeté, mely jár a templomba, s ott van bizonyos alkalmain – ahova megéri elmenni –, ott vagyunk tehát mint használóknak, de messze nem úgy, mint szolgáltatók.

Testvérek, nem Jézust akarjuk látni, hanem csodákat, valami földöntúlit, valamit, ami miatt elégedettek leszünk Istennel, a világ Urával? Keresztelő János mondta, amikor Jézushoz való viszonyáról vallott az őt kérdezőknek: „Néki növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.” (János 3:20.) Mi ezt megfordítottuk! Mi akarunk növekedni, mi akarjuk megszabni, hogy Teremtőnk mit és hogyan cselekedjen. Pedig hogy szokott harsogni az ének: „Ó fejünk, mi néki tagja, Ó a fény, mi színei, mi cselédek, Ó a gazda, Ó miénk, övéi mi.”

Testvérek, mi az, ami miatt nincsenek közöttünk Filepek, Andrások, akik Jé-

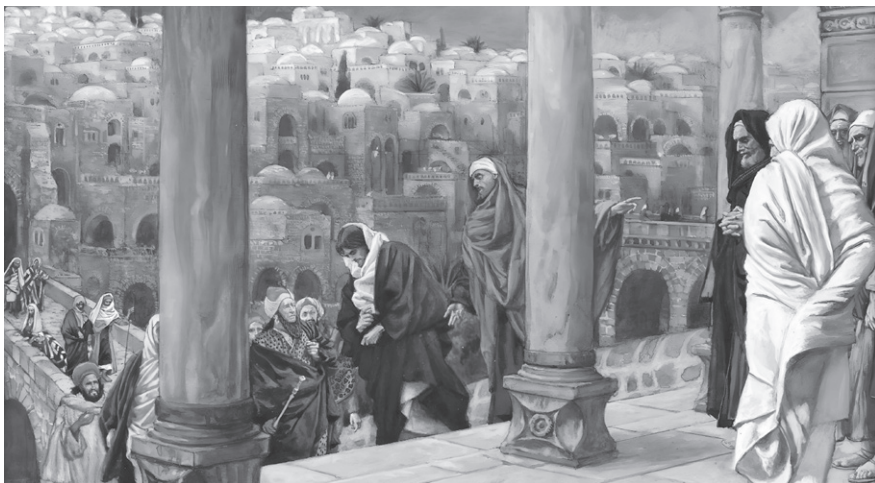
zushoz vezetnek kereső, vágyakozó embereket? Nem látják rólunk, hogy Hozzá tartozunk, hogy kiválasztott gyermekei vagyunk? Csak a templomban vagyunk lelkesek? Sem a családban, sem egyéb helyeken már nem? Mi is a magánélet kategóriájába soroljuk a hitünket, mert az csak ránk tartozik? Pedig talán senki sincs közöttünk, aki ne tudná idézni a keresztelekor elhangzó küldő ígét: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek, és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Máté 28:19-20.)

Milyen borzadozva emlegetjük más országok Istent tagadó életét, a gonosz sugallta ferde erkölcsű ideológiákat, és törekszünk arra, hogy nehogy nálunk is így legyen. DE..., ha nem állunk a helyünkön, ha nem bizonyíték az életünk arra, hogy valóban Krisztus-követők, igaz keresztyének vagyunk, akkor elveszítjük azokat, akiket most még nagyon féltünk.

Jézus vállalta az Ő óráját, amikor a kereszten önként áldozta oda magát. Tőlünk nem mártíromságot kér, hanem mentő szeretetéért viszonzásul megszólítható hálás szívét, mely Róla tesz bizonyosságot, mely e világ „görögjei” elé oda éli az Őt követő, hívó életet, és segíti őket Jézushoz jutni.

Amire vágyasz, a boldogság, az evilági és a túlvilági élet biztos alapja az Isten Egyszülött Fia, Jézus Krisztus. Nélküle minden elérhetetlen távolságban van, de vele minden a miénk. „Aki nekem szolgál, engem kövessen és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.”

Az új énekeskönyv 822. énekének 1. és 9. versét állítom elétek biztatásként: „Testvérek, menjünk bátran, hamar száll az éj, E földi pusztaságban megállni nagy veszély. Hát merítsünk erőt A menny felé sietni, Nem állva meg pihenni A boldog cél előtt. ... Elmúlik nemsokára a földi vándorút, És az örök hazába, ki hú volt, mind bejut. Ott vár angyalsereg, Ott várnak mind a szentek, s az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.” Így legyen! Ámen! ■

NYILAS ZOLTÁN ESPERES IGEHIRDETÉSE

Jöjj az élet vizéhez!

Lekció: János 4,1-26

Textus: Ézsaiás 55,1-3; János 4,15

Kedves testvérek! Ahogyan közösen olvassuk Istenünk Igéjét, szembe találjuk magunkat Jézus és a samáriai asszony történetével. Avval a nagy beszélgetéssel, ahol egy ember élete rendeződik, és valami egészen új kezdődik el benne. Életrendeződés, és új élet: egyfajta számadása az életnek, és valami egészen újnak a kezdete.

Tegnap, amikor belehallgattunk ebbe a nagy beszélgetésbe, ahogyan Jézus és a samáriai asszony társalog a Garizim-hegy lábánál, Jákob forrásánál, azt állapítottuk meg, hogy a Jézussal való beszélgetés sok mindent előhoz az ember múltjából, ami terheli. Olyan dolgokat is előhoz, amelyeken – úgy gondoltuk – már túlléptünk. Felszínre kerülnek kényes kérdések, akár abban az összefüggésben, hogy hogyan viszonyulunk a természethez, hogyan viszonyulunk a saját személyes múltunkhoz, a mi népünk múltjához, milyen állapotok uralkodnak a családjainkban, és ki kellett mondanunk, hogy vannak olyan helyzetek, amelyek nemhogy egy-két év alatt nem gyógyulnak be, hanem évszázadokra meghatározzák egy család vagy egy közösség jelenét. A gyógyulatlan sebek, fájdalmak egyedül a Jézussal való beszélgetésben kezdenek csitulni. Mert Jézus nem hánytorgatja fel, hanem messzire veti el a mi vétkeinket, és bűnbocsánatot ad. Hogyha szembenézünk önmagunkkal, Jézusban elkezdődhet valami új.

Ennek a nagy beszélgetésnek a második kérdése pedig az, hogy miért szomjas az ember lelke? Egy újabb rétegéhez érkezünk most el ennek a beszélgetésnek: a lelki szomjúsághoz. Ahhoz a szomjúsághoz, amely – hadd mondjam így – velünk született, és évezredek óta ott van az ember lelkében. Valamifajta vágyódás a megelégtetés, az elismertség felé, az élet teljessége felé, hogy teljes életet élhessünk. Ezt nevezzük lelki szomjúságnak.

És hogy ez évszázados, sőt évezredek belső küzdelmünk, mozgatórugónk, mi sem bizonyítja jobban, minthogy a meséket is átjárja ez a kérdés: van-e élet vize? Ismérünk ilyen címmel egy magyar népmesét is: Az élet vize; és a Grimm testvéreknek is van ugyanilyen címmel egy meséje. Úgy kezdődik, hogy volt egyszer egy király, akit betegség támadt meg, és senki sem hitte, hogy kilábal belőle. De volt három fia, akik igen bánkódtak emiatt. A palota kertjében zokogtak. „Én tudok egy szert” – mondta egy apó. – „Az élet vize. Ha abból iszik, meggyógyul, de nehéz azt megtalálni.”

Így kezdődik a mese, és azt mondja: van élet vize, amelyben az ember élete meggyógyul. S hogyha azt a kulturális környezetet is mellé tesszük, amelyben felnőttünk, amelyben meggyökeresedtünk itt Európában, akkor hozzá kell tennünk a pogány mítoszok és a mondák világát, különösen a görög kultúrából, ahol ugyanúgy ott van az istenek eledele: az ambrózia, és az itala: a nektár. Bár nem mind a kettő pozitív kicsengésű, de ezt most nem kezdjük el részletezni. Tehát van valami, ami után az ember vágyakozik, valami, ami az Istentől való, ami nélkül hiányos az élete. Ősi vágy ez a mondákból, mítoszokból, ősi vágy a mesékből és a saját korunk tapasztalatából. A nagy álom: a teljes élet.

Mindenki úgy indul el a világban, hogy van egy nagy álma, amit szeretne megvalósítani az életében. Szeretné, hogy az álma világossá váljon és kitöltse a mindennapjait, hogy beteljesedjen és teljessé tegye az életét. Ebben reménykedünk, ezután futunk, ezért hajtunk, ezért teszünk dolgokat jobban vagy próbáljuk jobban tenni, hogy az álmunk beteljesedjen. De sok ember számára ez az álom rémálommá válik. Az élet válik rémálommá.

Döbbenet olvastam karácsonyra készülve Martin Luther Kingnek egy igehirdetését. Neki volt az a híres prófétikus mondata, hogy „Van egy álmom...” „I have a dream...” Az volt az álma, hogy a különböző rasszokhoz tartozó emberek egy asztalnál fognak enni, együtt fognak a gyerekek játszani... Ebben az igehirdetésében pedig azt mondja, hogy az álma rémálommá vált, és felsorolja azokat az emberi dolgokat, amelyek tönkreteszik az álmát. Az álom rémálommá vált. Hány és hány ember éli a mindennapjait ilyen rémálmok között! Most nem az álmatlan éjszakákra gondolok, nem arra, milyen képek jelennek meg benne, hanem ami tele van elégedetlenséggel. Egy szorongással teli rémkép van benne, az élettől való tartózkodás és félelem.

Sokan próbálják megfejteni azt a kérdést, hogy a történetünkben szereplő samáriai asszony miért délben megy Jákob forrásához méríteni, hiszen a forró égőv alatt délben az emberek nem mennek ki még az utcára sem. Vannak, akik azt mondják, hogy a terhelt éle-

te miatt. Talán a szegény miatt nem akar emberekkel találkozni. Mások azt a kérdést teszik fel, hogy miért nem a faluba megy? Hát ott nem volt kút? És azt a magyarázatot adják, hogy talán nehezebb esett volna a kútnál levőkkel társalogni. A merités helye egy szociális platform is volt, a társalgás színtere.

Többféle megoldást lehet erre adni, de én azt hiszem, azért megy oda, mert valamit keres. Maga a cselekedete is, hogy nem egy ciszternához megy méríteni, nem egy kútból akar vizet venni, hanem egy forráskúthoz megy, jelképezi azt, amit mi mindannyian keresünk: keresi az élet vizét. Keresi az élő Istent. Hadd mondjam így, talán az egész életére jellemzően keresi a bűnbocsánatot, keresi a megoldást az állandó lelkiismeret-furdalására, nem egy kis itóká-

*A nagy álom:
a teljes élet.*

Jézus és a samáriai asszony
A pomázi szerb ortodox templom
ikonosztáza jobb oldali kapuját
díszítő festmény

val vagy valami szerrel, amivel el lehet felejtetni a bajokat egy-két óráig vagy egy-két napig. Tudjuk, hogy van ez! Évszázadok óta vannak kiforrott módszereink, hogy lehet csillapítani a lélek keresését, belső vívdadását, hogy lehet belefeküdni a munkába, vagy hogy lehet pohárhoz nyúlni, hogy lehet szerekkel élni, betépní. Sok minden van, amivel könnyíteni próbáljuk az élet terheit. Ez az asszony azonban az élete valódi kérdéseire, az élete teljességére keresi a megoldást.

Ézsaiás próféta is erről beszél: „Aki szomjazik, az jöjjön, és igyék ingyen!” Ez az asszony azt mondja: „Uram, adj nekem abból a vízből, hogy ne szomjazzam meg soha többé!” Amikor beléptem most a templomba, éppen a tegnap énekelt énekünk dallamát hallottam az orgonán: „Jöj el az élet vizéhez, Nélküle szomjas a szív. ... Itt van az élet, a forrás, Nincs sehoh és soha más.” És Jézus azt mondja: „Itt vagyok!” Ezt mondja erre az esztendőre: „Itt vagyok! Megtalálható vagyok!” Lehet, hogy nincs merítő edényed? Jézusnak se volt! Az asszony éppen ezért nem érti a helyzetet. Nincs merítő edényed? De itt vagy, és keresed az élet vizének a forrását. Keresed azt, hogy beteljesedjen, kiteljesedjen az életed.

Kedves testvérek, az élet vize elérhető, megtalálható. Nem kell messzire menni. „Itt van az élet, a forrás.” Olyan szépen tanít erről a Példabeszédek könyvében Salamon: „A bölcs tanítás, az

élet forrása”. És olyan pontosan mondja a szomjúhozó léleknek a mai ószövetségi ige Jeremiás könyvének 38. fejezetben: „Hallgass az ÚR szavára, amelyet most mondok neked, akkor jól jársz, és életben maradsz!” Vagy amit a próféta mond textusunkban: „Jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek.”

Íme, itt van a forrás! Íme, itt van Jézus Krisztusban! Nem kell máshová mennünk. Nem kell máshol keresnünk. Elérhető, kézzelfogható. Benne teljesedik ki az élet.

Olyan szépen írja le János nyelvi képkel is ezt a történetet, és olyan szépen helyezi ezzel magasabb, lelki síkra a beszélgetést! Mert bár azt mondtam, hogy Jákob forráskútjához ment ez az asszony, de amikor a beszélgetés áttelődik lelki síkra, akkor János evangélista elkezd használni a kút, a ciszterna kifejezést. Azt mondja Jézus, hogy „hát ez csak ciszterna, ez csak összegyűjtött víz, de amit én adok, az igazi forrás!” És így egy teljesen más síkon folytatódik és fejeződik be a beszélgetés. Azzal, hogy Jézus lehet az életedben a forrás. Belőle fakadhat minden ebben az esztendőben. Ismerd fel az új évben azt, aki az életed Ura, és kérd az élet vizét bátran! Kérd ebben az esztendőben az élő Igét, ami életet fakaszt benned, ami betölti a te szomjúságodat, ami megoldása lesz

az életednek, és véget vet annak a bolyongásnak, annak a forráságban való járásnak, azoknak a zsákutcáknak, amelyeket eddig magadnak választottál, és úgy gondoltad, hogy ez lesz majd életedre a megoldás. Nem! Jézus azt mondja, ismerd fel, aki veled szemben van! Ismerd fel a Megváltót! Ismerd fel a Messiást, azt, akiben beteljesedett Istennek minden ígérete! Ismerd fel, hogy Ő ennek a világnak az üdvözítője. Ő az, aki valami egészen újat készített neked.

Honnan tudjuk, hogy ez az asszony találkozott a Megváltóval, és Ő megváltotta az életét? Honnan tudjuk, hogy ez az asszony valóban merített az élet vizének forrásából, hogy a Krisztussal való találkozás valóban betöltötte az élete nagy hiányosságát? Honnan tudjuk, hogy megváltott ember lett? Onnan, hogy elmondja másoknak. A történet úgy folytatódik, hogy ez az asszony hazamegy. Visszamegy Samáriába, és azt mondja: „Jézus a világ üdvözítője. Jézus az, aki betöltötte az életemet. Jézus az, akinél meggyógyult az életem.”

Honnan tudjuk, hogy valakinél nem egy napig, két napig, egy hétig tart a kíváncsiság Jézus Krisztussal kapcsolatban? Onnan, hogy elmondja, hogy mások is észreveszik rajta, hogy olvasható és hallható az életéből Jézus Krisztus. Ilyen egyszerűen fogalmaz a Szentírás:

Aki megtalálja a Megváltót, másokat is odavezet hozzá. Ez pedig a mi

újévi feladatunk. Arra hív bennünket az élő Ige, Jézus Krisztus, hogy másokat is vezessünk hozzá. Hívjunk meg másokat ebbe a vendégségbe, ahol csillapul az

ember szomja, és nem csak egy-két napig vagy egy-két hétig, hanem végérvényesen! Ahol nem csak a testi szükségleteinkről lehet szó, hanem a lelkünkéről, az életünkéről, az üdvösségünkéről! Mondd el másoknak, éld meg mások között, hogy Jézus betöltötte az életedet, hogy valami egészen újat készített neked! Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 2024. január 1-én a pomázi református templomban) ■

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

A Szentháromságról

A Szentháromságról szóló tanítás megértése sokaknak jelent problémát. S bizony sokszor egyházi körökben is vannak ezzel kapcsolatban téves nézetek. A minap olvastam egy templomban ezt a feliratot: „Isten szülőanyja, a mindenkor szűz Mária...” Pedig jól tudjuk, hogy Istennek nem szülőanyja Mária, hanem Jézus szülőanyja ő. Bár igaz, hogy Jézusban Isten mutatta meg magát, eljött közénk emberi alakban, de Jézus azért nem az Isten teljessége. Megtévesztő felirat, amit akár úgy is érthetünk, hogy Mária nagyobb, hatalmasabb, mint Isten. Ez pedig nagyon nem igaz. Íme, egy félreérthető felirat a Szentháromsággal kapcsolatban.

Vajon ez a tanítása Istennek önmagáról ilyen bonyolult és nehezen érthető lenne? Olyan tanítás, amit egy egyszerű halandó ember nem érthet meg? Nem gondolom. Sőt, Isten nem ad olyan tanítást önmagáról, amit mindenki, képzettségtől függetlenül meg ne érthetne. Ugyanis az Ige mindenkihez szól és mindenkinek üzen. Akkor pedig nem szabad, hogy a Szentháromságról szóló tanítás ne legyen érthető mindenki számára.

Hogyan lehet tehát, hogy Isten egy, mégis Szentháromság egy örök Isten. Ha találunk valami hasonlót az életben, amivel naponta találkozunk, akkor könnyen megérthetjük ennek a tanításnak lényegét és áldott voltát. Bizony az embertársi kapcsolatainkban is ott van ez a hármasság. A mindennapok valósága ez. Gondoljunk csak ismerőseinkre!

• Ha jól ismerjük őket, akkor például azt is tudjuk, hogy hogyan gondoskodnak azokról, akiket szeretnek. Az ő **gondoskodó szeretetük** nagyon is jellemző rájuk. Sok minden megismerhető ezáltal a másiktól, sok-sok nagyon fontos és lényeges dolog. Az illető gondoskodó szeretete, az ő, de tudjuk, az a másik ember nem csak ennyi, hanem ennél sokkal több.

• S ha tudjuk azt is, hogy milyen áldozatokra képes azokról, akiket sze-

ret, akkor már azt is ki merjük mondani, hogy ismerjük őt, s el tudjuk dönteni, akarunk-e kapcsolatban lenni vele, vagy sem. Az ember **áldozatvállaló szeretete**, az is ő, de nem az illető személy teljessége. Nagyon fontos tulajdonsága, ami sok mindent elmond nekünk, s erre a sok mindenre alapozzuk a vele való kapcsolatunkat.

• S ha észrevesszük, hogy adja nekünk a szeretetét, hogy **szeretet árad felénk** a jelenlétében, szeretet, **amely nem akar rosszat** nekem, akkor ezt a három tulajdonságot ismerve, biztosak leszünk abban, hogy szeretetkapcsolatban akarunk-e lenni vele, vagy sem. A másik ember, tudjuk, ennél sokkal több. Más tulajdonságai is vannak, ami szintén ő, de ennyit tudni elég ahhoz, hogy dönteni tudjunk mellette vagy ellene.

Az ember tulajdonságai azonosak övele. Nem választhatók el tőle. Egy velük.

Nem így vagyunk az Istennel is?

• Tudjuk, hogy az Isten maga szeretet (I.Ján. 4:8.) Az Ige pedig arról tesz biznyságot, hogy az **Atyánk, az Isten gondviselő szeretete**. Ha ismerjük az Atyát, akkor ismerjük a rólunk való szerető gondoskodását is. Jézus az Atyához imádkozott, mert tudta, Ő tartja kezében az életét, Ő gondoskodik róla, gondot visel rá.

• **A Fiú, Isten áldozatvállaló szeretete**. Általa és tőle tudjuk, hogy az

Isten szeretete milyen nagy irántunk. Áldozatvállalása értünk egészen addig is elmegy, hogy Önmagát áldozza fel, csak hogy mi élhessünk. Igen nagy és szinte érthetetlen szeretet ez, amit nem érdemeltünk ki, mégis a miénk.

• **A Szentlélek**. Arról azt mondja Pál apostol a Római levélben: „...szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” (Róm. 5:5.); vagyis **a Szentlélek, az Isten felénk áradó, miértünk való, nekünk jót akaró szeretete** bennünk. Ha egyszer megérzi és megtapasztalja az ember ezt a különleges belső békességet adó szeretetet, akkor többé nem akarja azt elveszíteni. Akkor hagyja, hogy ez a szeretet vezesse, tanácsolja, tanítsa, eligazítsa az életét. Ez a Szentlélek Isten kiáradó, személyre szóló, értünk való szeretete bennünk.

Ez három különböző, élő és ható, megtapasztalható jelenléte Istennek az életünkben, akik mind önállóan tevékenykednek, de mégis azonosak Istennel. Persze az Isten ennél sokkal több, még ezeknél a számunkra nélkülözhetetlen ismereteknél is sokkal több és nagyobb. Teljességét mi nem ismerhetjük meg, mert a teremtmény nem foghatja fel a Teremtőt. De ennek a hármasságnak ismerete elég ahhoz, hogy dönteni tudjunk arról, hogy akarunk-e szolgálni egy minket így szerető Urat, vagy sem.

A Szentháromság tanítása erről szól: Isten gondoskodik rólam, mint Atyám; Isten áldozatot vállalt, vállal értem, ez a Fiú; Isten szeret engem és körülvesz, igazít szeretetével, ez a Szentlélek. E három mind az egy Isten, Tőle el nem választható valósága, amely értünk lett kijelentve, hogy dönteni tudjunk önként, a minket így szerető Isten mellett, s szolgáljuk Őt.

Csodálatos és érthető tanítás, amely értünk van, s amelynek ismerete válassza készlet minket: vizsontszere-tetre. Így teszi Isten önmagát szeretet-tévé számunkra. ■

Nagyobb cselekedeteket, mint Jézus

(János 14:12.)

„Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.”

Itt két dolgot jelent ki az Úr az Ő tanítványainak: a Benne való hit által ugyanazokat a cselekedeteket fogják végezni, mint Ő, sőt még nagyobb tetteket is fognak végrehajtani. És azután meg is jelöli az okát ennek a hatalomnak: Én az én Atyámhoz megyek.

Beteljesedett-e az Úrnak ez az ígérete? Igen, a tanítványok ugyanazokat megcselekedték, amiket Ő. Péter és János a templom ékes kapujában meggyógyították a sántát. (Csel. 3:1-10.) Péter a gutaütött Éneás egészségét visszaadta. (Csel. 9:32-35.) Pál Lyst-rában meggyógyított egy sántát. (Csel. 14:8-10.) Pál Filippiben kiűzte egy leánycsapatot a jövendőmondásnak lelkét. (Csel. 16:16-18.) Pál feltámasztja Eutikhuszt, aki Troásban három emelet magasságból lezuhant az ablakból. (Csel. 20:7-12.) Ezt a felsorolást még ki lehetne egészíteni. Ez azt bizonyítja, hogy Urunk szava beteljesült: a tanítványok ugyanazokat cselekedték, mint amiket Ő cselekedett.

De cselekedtek-e „nagyobb” dolgokat, mint Ő? Mire gondolhatott az Úr a „nagyobb” cselekedetek említésével? Az Ő saját szavai szerint a lélek értékesebb, előbbrevaló, hogynem a test; hiszen a léleknek nagyobb értéke van, mint az egész világnak, amaz ige szerint: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall?” Ezért a „nagyobb” dolgokon bizonyára lelkek megmentését érte. Mikor Péter Jeruzsálemben prédikált pünkösd ünnepén, három-ezer lélek jutott bűnbánatra és hitre. Ez nem történt meg Jézus napjaiban. Tehát Péternek ez a műve „nagyobb” cselekedet volt. És Pál a Krisztusról való evangéliummal nemcsak

Kis-Ázsiát töltötte meg, hanem a keresztéről való beszédet Európába is áthozta, és mindenütt élő gyülekezetek álltak elő. Ez olyan siker volt, amely Jézus munkálkodásának nem adatott meg. Tehát Pál is „nagyobb” cselekedetet vitt véghez.

De vajon nem leértékelése-e az az Úrnak, ha kijelentjük, hogy a tanítványok nagyobb cselekedeteket cselekedtek, mint az Úr? Egyáltalán nem. Hiszen az Úr előre megmondta azt, sőt kétszeres „bizony”-nyal meg is erősítette. Másrészt figyelembe kell vennünk, hogy nem a maguk erejével cselekedték mindezeket. Az okot, melynél fogva nagyobb cselekedeteket vihettek véghez, így jelöli meg Jézus: „mert én az én Atyámhoz megyek”. Onnan küldi el Szentlelkét, a magasságból való erőt. És ezen erő által teszi képessé őket ilyen cselekedetek végbevételére. Tehát voltaképpen nem ők azok, akik munkálkodnak, hanem Ő az, aki bennük és általuk munkálkodik.

A gyógyítás ezen csodái nem szűntek meg, de lényegesen megritkultak. Nagyobb mértékben a misszió terü-

letén találjuk meg ezeket, ahol a kereszténység először talál érintkezést a pogánysággal. Itt az Úr még ma is hitelesíti szolgálóinak, követeinek tevékenységét jelek által, melyek őket követik. A kereszténység kebelében viszont ezek a csodatételek nagyon megritkultak. Voltak azért ugyan újra meg újra mindig csodálatos beteggyógyulások a hívők imádságára, de ez leginkább csendességben megy végbe. Isten hűséges szolgálói nem csinálnak abból nagy dolgot, ha egy betegre teszik kezüket, és az Úr vállalt tesz mellettük. Nem akarnak úgy szerepelni, mint csodatévők, mert ez aztán könnyen emberimádássá nőheti ki magát, ami megrontja Isten eszközeit, és hasznavehetetlenné teheti őket.

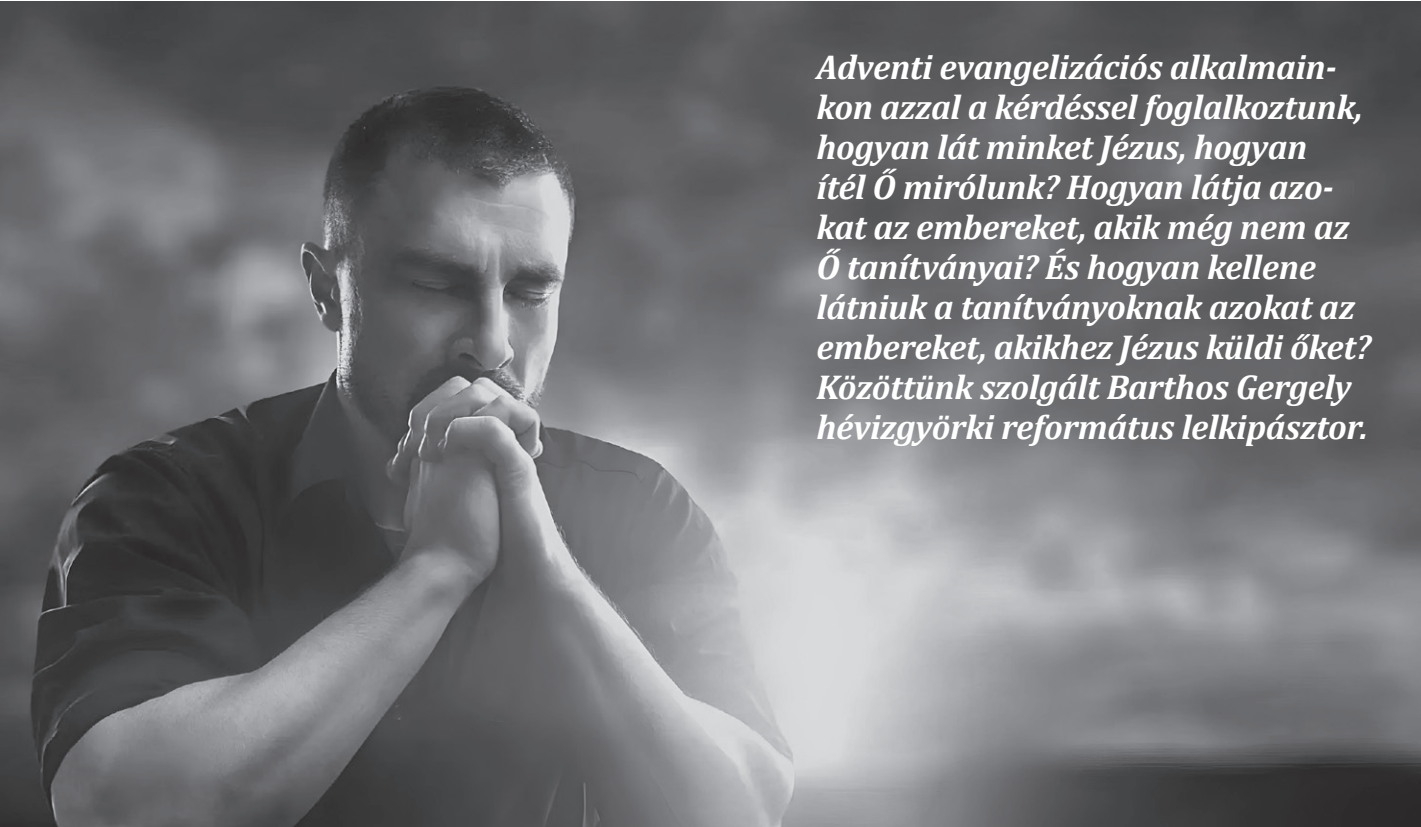
A „nagyobb” cselekedetek lelkek megmentését és felbresztését jelentik. Így volt ez már az apostolok idejében is. Csak erre vonatkozhat Jézus szava, hogy Péter és Pál több lelket vezettek az Úrhoz, mint ahány lélek megnyerése Jézusnak megadott. És – Istennek legyen hála – ilyen „nagyobb” cselekedetekben nem volt hiány később sem, mint ahogy ma sincsen. Mily megáldott életű evangélisták és misszionáriusok voltak, akik „nagyobb” cselekedeteket cselekedtek! Emlékezzünk egy Williams Györgyre, Patonra, Hudson Taylorra, Nommensenre, Finneyre, Moodyra, Spurgeonra, Schrenkre, von Viebahnra!

Mivelhogy a lélek fontosabb, mint a test, azért a lelkek megmentése „nagyobb” cselekedet, mint a beteg test meggyógyítása. A meggyógyított testnek egyszer mégis csak meg kell halnia, de a megmentett lélek az örökkévalóság számára van megmentve.

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből) ■

Hogyan lát minket Jézus? Barthos Gergely lelkipásztor evangelizációja Csobánkán

2023. NOVEMBER 28. – DECEMBER 1.

Adventi evangelizációs alkalmainkon azzal a kérdéssel foglalkoztunk, hogyan lát minket Jézus, hogyan ítélt Ő minket? Hogyan látja azokat az embereket, akik még nem az Ő tanítványai? És hogyan kellene látniuk a tanítványoknak azokat az embereket, akikhez Jézus küldi őket? Közöttünk szolgált Barthos Gergely hévízyörki református lelkipásztor.

...mint akiknek gyógyulásra van szükségük

„Miután összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett és a betegségek gyógyítására. Azután elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak. Ezt mondta nekik: Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, második ruhátok se legyen! Amikor betértek egy házba, maradjatok ott, és onnan induljatok tovább! Ha valahol nem fogadnak be titeket, amikor kimentek abból a városból, verjétek le még a port is lá-

batokról, bizonyságul ellenük. Útra keltek tehát, és jártak faluról falura, hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt. Heródes, a negyedes fejedelem meghallotta mindazt, ami történt, és nem tudta, mit gondoljon, mert némelyek azt állították, hogy János támadt fel a halálból, némelyek azt, hogy Illés jelent meg, mások pedig azt, hogy valamelyik régi próféta támadt fel. Heródes ezt mondta: Jánost lefejeztettem, de ki lehet ez, akiről ezeket hallom? És látni akarta őt. Amikor az apostolok visszatértek, elbeszélték Jézusnak mindazt, amit tettek. Akkor maga mellé vette őket, és elvonult ve-

lük külön egy Bétsaida nevű városba. De amikor a sokaság ezt megtudta, utánament. Jézus örömmel fogadta őket; beszélt nekik az Isten országáról, és meggyógyította azokat, akiknek gyógyulásra volt szükségük.” (Luk 9,1-11)

Amikor gyógyulásról beszélünk, akkor testi és lelki gyógyulásról is beszélünk.

Fontos tudnunk, hogy Jézus látja mindazokat, akiknek valamilyen testi bajuk, fájdalmuk, nyomorúságuk van. Azt is látja, hogy ezeknek az embereknek gyógyulásra van szük-

ségük. Minket pedig küld, amikor kell, hogy imádkozzunk a másiktól, az ő gyógyulásáért. Jézus gyógyító hatalma nem lett kevesebb az elmúlt kétezer évben. Ma is gyógyít az Úr Jézus! Van, amikor az orvostudomány megszokott módját használja. Ha így gyógyít, akkor is örömmel adunk hála: meghallgatta az imádságot az Úr! Még ha a világ azt is mondja, hogy ebben semmi természetfeletti nincs, mi tudjuk: az orvos csak kezel, az Úr az, aki gyógyít! De van, amikor orvosilag megoldhatatlan helyzetben is tud gyógyulást adni. Mert megteheti, hatalma nem lett kevesebb! Nem tudjuk hogyan történt, de tudjuk, hogy ki gyógyította meg.

De nem minden testi betegnek van szüksége testi gyógyulásra! Gondoljunk csak Pál apostolra, háromszor könyörgött az Úrnak: Vedd el Uram! És mit mondott neki az Isten? „*Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” Valakinek azt mondja az Úr: igen, te beteg vagy, de neked nem testi gyógyulásra van szükséged. Annál én sokkal többet tudok neked adni!

Az Úr hatalma nem lett kevesebb, hisszük, ma is tud gyógyulást adni. De hogy egy betegség által is mennyi mindent tud elvégezni egy ember életében, azt is hinnünk kell! Jézus lelki értelemben is látja a mi állapotunkat. A testi betegség nem mindenkit érint, a lelki betegség esetében, amit Jézus lát, viszont már egészen más a helyzet: ez mindenkit érint. Mindenkinek szüksége van gyógyulásra. Főleg azért, mert ez a lelki betegség, amiről a Biblia beszél, halálos betegség. Halálos, mert az Istentől, az élet forrásától való elszakadásunknak a következménye. Ez a betegség, amit a Biblia úgy hív, hogy bűn, mindent megfertőz és tönkretesz az életünkben. Rátelepszik a legszebb, legokosabb gondolatainkra, a legszeretetteljesebb vágyainkra és mindent megront.

Fontos tudnunk és őszintén megvallanunk: Jézus úgy lát bennünket, mint akiknek gyógyulásra van szükségük ebből a halálos betegségből. De nemcsak így lát bennünket, nem csak a diagnózist állítja fel, hanem Ő

az áldott orvos! Keresi a lehetőséget, az utat az emberek szívéhez, hogy a gyógyítást, ezt a szívűtétet véghez vihessen! Hogy a te szívedet megtalálta-e már, azt te tudod. De hogy keresi, hogy szeretné, hogy meg tudja tenni, az biztos! Hogy ebből a bajból, minden nyomorúságod okozójából kigyógyítson, azt Ő meg tudja tenni. Ő nem csak beszélt erről, hanem odaadta életét a golgotai kereszten. Azért, hogy mi szabadok lehessünk a bűnnek a megkötöző erejétől és annak következményétől, Ő az életét áldozta a kereszten. De hogyha már megtapasztaltad, átélted ezt, hogyha átadtad a szíved Neki, akkor is szól neked ez az ige. Akkor te már kaptál gyógyszert a halálos betegségedre, tudod a gyógymódot. Vajon ki az közöttünk, aki el tudná azt képzelni: van egy halálos betegség, ismert a gyógymódja, te már meggyógyultál, ott van nálad a gyógyszer, de senkinek nem árurol el!? S közben az emberek a környezetekben – a családjában, a munkahelyeden, a szomszédságban – haldokolnak. Nálad pedig ott van a gyógyszer. Egyikünk sem tenne ilyet!

Pedig ott van nálad: a Bibliában és a szívedben. Ha te már Jézusé vagy, akkor megvan számodra ez a gyógymód, és ott az a sok-sok ember, akéhez Jézus téged küld. De vajon úgy látod-e őket, mint gyógyulásra szoruló, halálos betegeket? Vagy úgy gondolod: egész jól elvannak, miért zavarjam őket ilyen bibliás dolgokkal? Mit fognak hozzá szólni? Jézus arra hív bennünket, hogy az Ő szemével lássuk azokat, akik még nem ismerik őt.

De mi van, ha nem kell az orvosság? A gyógyuláshoz szükséges a betegségtudat. Jézus ezt mondja: „*Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérés-re.*” (Lk 5,31-32) Van, amikor valaki azt mondja, hogy ez nekem nem kell. Van, amikor sorozatosan elutasítják. Jézus azt mondja: Rendben, legyen úgy! Elfogadom a döntésedet, és tiszteletben tartom. A jó hír ebben, vagy inkább könnyebbség, hogy nem

nekünk kell elmondani, mikor van ez a pont. A mi feladatunk, hogy hirdessük, hogy senkiről ne mondjunk le. Ha valahol elutasítanak, azt ne személyes kudarcként éljük meg. Majd esetleg jön más, akitől elfogadják. De legyen ott a szívében, amit ki is mondhatunk: a megtérésre hívó szó nem tart örökké. Isten hosszútűró és kegyelmes, de van egy pont, amikor lejár a kegyelem ideje. Ez legkésőbb a halálunk ideje. Ezután már nincs lehetőség visszatérni, megbánni. És van – erről is beszél az ige –, amikor valakinek annyira megkeményedik a szíve, hogy azt már nem tudja meglágyítani. De nem a mi felelősségünk eldönteni, ez mikor történik. A mi dolgunk menni, ahová az Urunk küld. Ha pedig a saját szívről van szó, egy pillanatig se halogassuk! Akkor lesz ébredés környezetünkben, ha elkezdd fájni az, hogy elveszett emberek élnek körülöttünk, akik még a kárhozatban vannak.

Isten adja, hogy legyen változás a látásmódunkban, és mutassa meg, mi a mi feladatunk. De adjon szabadságot is arra, hogy ez ne egy megbénító, öngyötrő szolgálat legyen, hanem az Ő Lelke vezessen minket. Nem számít, mit mondanak rólam az emberek, csak vigyem az örömhírt: Van gyógyulás!

...mint akik éheznek és kenyérre van szükségük

„Amikor a nap már hanyatlani kezdett, a tizenkettő odament hozzá, és ezt mondta neki: Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és tanyákra, hogy ott megszálljanak és ételmet szerezzenek, mert itt lakatlan helyen vagyunk. Ő azonban ezt mondta nekik: Ti adjatok nekik enni! Ők így válaszoltak: Nincs nálunk több, mint öt kenyér és két hal, ha csak el nem megyünk, és nem veszünk eledelt ennek az egész sokaságnak. Ugyanis mintegy ötezer férfi volt ott. Jézus így szólt a tanítványaihoz: Űtessétek le őket ötvenes csoportokban! Így tettek, és leültették valamennyit. Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte, és a tanítványoknak adta, hogy tegyék a sokaság elé. Ettek és jóllaktak mindnyájan; azután összeszedték a megmaradt darabokat, tizenkét kosárral.” (Lk 9,12-17)

A fenti történet alapján próbáljuk megérteni, hogyan látja Jézus ezt a nagy sokaságot és minket? Jézus észreveszi ezeknek az embereknek a szükségét, és természetfeletti hatalmával jóllakítja a sokaságot.

Beszéljünk először ennek a csodának a testi értelméről, hiszen akkor ott testi éhségről, testi kenyérről és testi jóllakásról volt szó!

Az első fontos üzenet, hogy a mi Urunknak fontos a mi hiányunk, a mi szükségünk. Előző nap azt láthattuk, hogy Jézus ki akarja venni életünk-ből azt, ami nem oda való: a bűn-betegséget. Ma pedig azt látjuk, hogy Jézusnak az a célja, hogy megadja mindazt, ami az életünk-ből hiányzik. Látja az éhezőket.

Isten ma is tud csodákat tenni, ma is be tud és akar avatkozni ott, ahol hiányt lát. Hiszed-e azt, hogy Jézus Krisztusnak van hatalma megadni azt, amid nincs, de amire nyilvánvalóan szükséged van? Ha pedig tanítvány vagy, akkor fontos-e számodra azoknak az embereknek a hiánya,

szüksége, akik közé Ő állított téged? Nyitott-e a szíved és szemed arra, hogy észrevedd azt, amit Jézus lát? Ez lehet, hogy nem pont a kenyér. Lehet, csak egy kedves szó, mert aznap még senki nem szólt hozzá, de a te szíved nyitott arra, hogy meglásd a szükségét a másik embernek. Az egyház felé gyakran van egy elvárás – kimondva vagy kimondatlanul –, hogy igazából ez a mi dolgunk: segítsünk az embereken, legyünk egy „szociális intézmény”. Akkor legalább hasznunk is van, nemcsak papolunk, meg imádkozunk, hanem csinálunk is valamit. Sokan el is hiszik, hogy ez a mi fő dolgunk.

Nagyon fontos ebből a történetből is megértenünk, hogy mi a sorrend Jézusnál. Ebben a történetben is azt látjuk, hogy Jézus először tanította, majd gyógyította a sokaságot, végül pedig a testi jóllakást is biztosította számukra. Ma van egy olyan szemlélet a keresztyének között, hogy az a jó, ha először enni adunk az embereknek, aztán ha már jóllaktak, akkor talán már meghallgatják az evangéliumot is, akkor talán már az Isten dolgairól is tudunk velük beszélni. Ha így állunk hozzá, annak az lehet a következménye, hogy az evangélium csupán valami mellékes dolog lesz. De az Isten nem erre hívott bennünket. Hirdesd először az igét, tisztán és világosan! Mit érnénk el azzal, ha világ összes éhezőjét jóllaktatnánk, aztán jóllakva kárhoznának el? Vajon akkor elmondhatnánk, hogy megtettük azt, amiért az Isten elküldött minket? Éppen ezért fontos a lelki eledelről beszélnünk, a lelki éhségről és a lelki kenyérről.

Jézus számára ez is teljesen világos: úgy lát ma tömegeket, mint akik – lelki értelemben – éheznek. Látod te is őket? Láthatjuk, ha nyitott szemmel járunk a világban. Ezt sokan látják a világban, hiszen sorokban állnak előttük az emberek. Látják a pszichológusok, látják a különböző ezoterikus guruk, gyógyítók, látják a szekták, csak mi nem látjuk a lelkileg éhező sokaságot? Miért? Talán mert be sem teszi a lábát egy templomba, mert azt mondja nem kíváncsi a „papok papolására”. Ezt a lehetőséget eleve kizárja. Nem tudja, hogy mi történik itt, nem tudja mire mond nemet, nem kíváncsi rá, eleve elutasítja. Mert ezek az emberek igazából arra kíváncsiak, hogy veled, a te életeddel mi történt. Mert lehet, hogy nem lépi át a templom küszöbét, de lehet, hogy a szomszéd irodában dolgozik, a szomszéd házban lakik, és senki nem beszélt vele Istenről. Senki nem mondta el neki, hogy van valaki más, aki tényleg segíteni tudna az ő életén. Az emberek a te Jézusodra kíváncsiak és arra, hogy *téged* hogyan lakatott jól, hogyan táplál, te mit tapasztaltál meg vele kapcsolatban. Lehet, hogy sokan csak legyintenek, de ha csak egy embert rajtad keresztül lakathatna jól az Úr Jézus, milyen nagy csoda lenne! Akkor az az egy azt fogja megtapasztalni, amit az az ötezer – csak lelki értelemben. Add tovább azt a lelki kenyeret, amiből te is kapsz!

...mint akiknek megváltásra van szükségük

„Történt, hogy amikor egyszer magában imádkozott, és csak a tanítványok

voltak vele, megkérdezte tőlük: Kinek mond engem a sokaság? Ők így válaszoltak: Keresztelő Jánosnak, de némelyek Illésnek, némelyek pedig azt mondják, hogy valamelyik régi próféta támadt fel. Ő megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem? Péter így felelt: Az Isten Krisztusának. Jézus rájuk parancsolt, hogy ezt senkinek se mondják el. Majd azt mondta, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.” (Lk 9,18-22)

Hetünk fő kérdése, hogyan lát minket Jézus, mégis a mai történetünkben a kérdés az, hogy kinek látja Jézust a sokaság, Péter, és kinek látjuk mi magunk. Bár ez a két kérdés ellenkező irányba mutat, mégis reménység szerint össze fog találkozni a szívünkben és az értelmünkben is.

Jézus személye már életében sok zavart okozott, nem igazán tudták hová tenni az emberek. Gondolták Illésnek, Keresztelő Jánosnak, majd

e sokféle vélemény után jött ez a csodálatos hitvallás Pétertől, ami valóban igaz és gyönyörű, de mégis csak szavak. Hiszen Péter később sok butaságot is mondott, próbálta Jézust lebeszélni a keresztről és a megváltásról. Ha kimennénk az utcára és megkérdeznénk az embereket, hogy szerintük kicsoda Jézus, azt gondolom, a legtöbb ember hasonló válaszokat adna: Ő az Isten fia, a Messiás, a Megváltó. Ezeket a kifejezéseket az emberek ma Magyarországon mind ismerik és össze is kapcsolják Jézussal. De ezek csak szavak, és a legtöbb esetben e hitvallások mögött nem lenne valós tartalom. Ha beszélgetésbe elegyednénk velük, hogy ez mit jelent az ő életükben, akkor sajnos sok esetben kiderülne, hogy semmit. Ezért inkább úgy tegyük fel a kérdést: Mit mond az életed arról, hogy kicsoda neked Jézus? Ahogyan éled az életedet a hétköznapokban, a szeretteid körében vagy a munkahelyi közösségedben.

A két kérdés ott találkozik össze, hogy mindkettő halálosan komoly

dolog. Nem valamiféle elméleti vagy filozófiai kérdés, hanem élet-halál kérdés. Amiben ez a két kérdés találkozik, az Jézus halála és feltámadása. Mit mondott Jézus a tanítványainak? „az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.” Hogyan lát minket Jézus? Ebben a KELL-ben van a válasz! Nem azt mondja, hogy talán, vagy lehet, még csak nem is azt, hogy ez meg ez fog történni. Nem, Ő azt mondja, hogy ezeknek a dolgoknak meg KELL történnie! Azért kell, mert neked és nekem van szükségünk erre. Miattunk kellett meghalnia és feltámadnia. Nekünk van rá szükségünk. Megváltóra és megváltásra van szükségünk. Jézus halála helyettes áldozat: a mi megváltásunk miatt kellett megtörténnie.

A megváltás fogalma mindig összekapcsolódik az adósság kérdésével. Jézus úgy lát minket embereket, mint akik a bűneikkel folyamatosan halmozzák azt az adósság-mennyiséget,

amit eleve nincs esélyünk törleszteni. Amikor a Miatyánkban azt mondjuk: „*bocsásd meg a vétkeinket*”, ez a szó az eredeti szövegben: tartozás. Azt kérjük Istentől, engedje el a tartozásunkat, amit a bűneinkkel felhalmoztunk. Nekünk nincs esélyünk, hogy bármit is tegyünk ezzel.

Honnan ered ez az adósság? Indítuk a teremtéstől és a bűnesettől: a teremtmény fellázadt a Teremtő ellen. És ezt teszi azóta is folyamatosan. Ebben a tekintetben nem változott a világ, akárhány évezredet megyünk vissza a történelemben, ugyanazt teszi. „Nekem ne mondja meg az Isten, hogy mit tegyek és hogyan!” A bűn nem az, hogy az ember folyamatosan erkölcsileg elítélendő dolgokat tesz. A bűn az az állapot, amivel kezdem az életemet: „Én jobban tudom, mi jó nekem!”

Az egész azért annyira tragikus, mert ez az adósság törleszthetetlen. Nemcsak a földi életünkre nézve tragikus, nemcsak azért, mert az elkövetett bűneinket nem tudjuk jóvá tenni, helyrehozni, ellensúlyozni. A Biblia azt mondja, hogy ez a tartozás annyira hatalmas, hogy egy örökkévalóságon át való szenvedéssel és büntetéssel sem tudunk a végére jutni. Ezért mondja a Biblia, hogy a kárhozat örök. (*„És ura haragjában átadta őt, hogy kínozzák, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozását. Így tesz majd az én menyeyi Atyám is veletek...”* – Mt 18,34-35) Az evangélium, az örömhír az, hogy Isten ezt nem akarja! Azért küldte a világra az Úr Jézust.

De mit tesz Isten, hogyan tudja ezt a helyzetet megoldani? Engedje

el a büntetést? De akkor mi lesz az igazságával? Amikor Isten ki akarja menteni az embert a saját bűneinek következményéből, amikor ki akarja szabadítani az adósság csapdájából, akkor emberileg egy megoldhatatlan dilemmával néz szembe: az Ő igazsága és szeretete két különböző irányba mutat, és az emberi logika ezt a kettőt nem tudja egymás mellé tenni. Ha megbünteti a bűnt, akkor az igazsága nem szenved csorbát, de abba belehal az ember. De ha a szeretetet választja, azzal ugyan megmenti az embert, viszont az Ő királysága, országa összeomlik. Hogyan lehet egyszerre igazságos és őrizheti meg a szeretetét? Ezért **KELLETT** Jézusnak szenvednie és meghalnia! Értem és

érted, helyettem és helyetted ment a keresztre! Mert semmilyen más módon nem tudott bennünket a bűnrabságából és az adósságcsapdából kiszabadítani, csak Jézus halála árán!

Jézus úgy lát bennünket, mint akiknek megváltásra van szükségük. S Ő ezt megadja, sőt már megtette, elvégezte. S ha ez a megváltás a miénk, és ott van a szívünkben a hála, akkor a másik nézőpontról is beszélünk kell: Jézus azt szeretné, hogy a tanítványai is így lássák azokat, akikhez küldi őket. Tanítványként úgy kell látnunk a körülöttünk élő embereket, mint akik megváltottak, vagy mint akik megváltásra szorulnak. Ez a két kategória van, minden más lényegtelen. De e kettő közötti különbség nem érdem kérdése. A különbség csak annyi, hogy a megváltottak már tudják és megélték Jézus szabadítását.

Isten gyermekének éreznie kell annak a súlyát, hogy azoknak az embereknek az élete, akik között élünk, a kárhozat felé tart. Nagyon fontos, hogy hirdessük az evangéliumot, de az is nagyon fontos, hogy amikor hirdetjük, a teljes igazságot tárjuk eléjük. Az egyháznak, hívők közösségének nagy kísértése, hogy úgy próbálja vonzóvá tenni önmagát, az evangéliumot az emberek előtt, hogy csak azt mondja el, amiről az első két este beszéltünk. Annak is főleg a testi részéről: Gyere Jézushoz, és meggyógyulsz! Gyere Jézushoz, és minden szükségedet betölti az Úr! Milyen könnyű és vidám dolog ezt elmondani! De ha nem beszélünk arról, hogy ez milyen véresen komoly dolog, nem beszélünk a keresztről, a bűnről, a bűnről és kárhozatató erejéről, és nem beszélünk Jézus szabadító munkájáról, hogy Neki ebbe bele kellett halnia, az életét kellett odaadnia érte, akkor azok az emberek előbb-utóbb csalódnak Jézusban. Mert ők csak az egészség és a kenyér miatt jöttek.

Amikor azt mondjuk, hogy „Gyere Jézushoz, mert vele jobb lesz az életed!”, akkor nem hazudunk, csak nem az igazságot mondjuk. Mert sokan tényleg azt gondolják, hogy egész jól el lehet élni Jézus nélkül, na de ha még Ő is ott van az életünkben, akkor

már tényleg jobb lesz, feltettük az i-re a pontot. De nem ez az evangélium, hanem az, hogy – akár elhiszed, akár nem – a kárhozat felé tart az életed; de van valaki, aki annyira szeret téged, hogy az életét áldozta érted a kereszten, hogy ebből a kárhozatból kiszabadítson. Így, együtt a kettő. Mert amíg valaki nem éli át saját nyomorúságát és tragédiáját, addig az evangélium sem lesz számára élő és ható. Ezért fontos látnunk, hogy mi a cél, Isten mit bízott ránk: a kárhozat felé haladó emberek számára hirdessük, van szabadulás ebből a helyzetből, meg lehet menekülni. De ehhez fel kell vállalnunk mindazt, ami ezzel jár.

Testvérem, ha már megtapasztaltad saját életedben Isten szabadítását és megváltó kegyelmét, akkor nem ez az, amit hirdetned kellene? Nem ez az, amire kíváncsiak azok, akik között élsz? Nem csak arra, ahogy ezt elmondod, hanem ahogy látják az életedben ezt a változást, ahogy Isten Lelke átformálta az életed. Isten adja, hogy megváltott életünk gyümölcstermése folytán mások is megláthassák Jézus Krisztus megváltó szeretetét!

...mint akiknek Vezetőre van szükségük

„Azután így szólt mindnyájukhoz: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem! Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt. Mert mit használnál az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi? Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében. Bizony mondom nektek, vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízeleik meg addig a halált, amíg meg nem látják az Isten országát.” (Lk 9,23-27)

Ma arról kell beszélünk, hogy Jézus úgy lát bennünket, mint akiknek vezetőre van szükségük, nekünk pedig követnünk kell Öt.

Vezetésre van szükségünk. De honnan fogom tudni, hogy merre vezet, honnan ismerem meg az Ő akaratát, miből fogom látni azt? Ha te az Isten

vezetését akarod megtudni, akkor nem az a fontos, hogy azt honnan fogod felismerni. Ha Isten vezetésére vágysz, az első, amit meg kell tenned az az, amit Jézus mond: *„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát.”* Ez nagyon fontos, mert sokan, akik Jézus vezetésére vágnak, úgy vágnak rá, hogy előbb mutassa meg Jézus az akaratát, aztán majd én eldöntöm, tetszik-e vagy sem. Nem. Így nem lehet Jézust követni. A követés első lépése az önmegtagadás. Ha valakit vezetőmnek fogadok, akkor nem én mondom meg, hogy merre menjünk, mikor menjünk, milyen tempóban. Akkor azt a ritmus kell felvennem, amit Ő diktál, abba az irányba, amerre Ő megy, akkor nem mehetek a saját fejem után. Lemondok arról a jogomról, amihez születésemről fogva két kézzel ragaszodom: *„Nekem ne mondja meg senki, hogy mit csináljak!”*

Csak két lehetőség van: megyek a saját fejem után, és akkor megtagadom Jézust, vagy megtagadom önmagamat, és követem Jézust. Sőt, végső soron nem is az a kérdés, hogy önmagadat követed, vagy Jézust. Mert

amikor azt hiszed, hogy a saját fejed után méysz, akkor igazából valaki – a Sátán – hátulról lökdös a vesztedbe. A kérdés sokkal súlyosabb, mint elsőre gondold. Élet-halál kérdés, hogy kit követsz.

Jézus azt mondja, tagadd meg magad – csak így fog működni.

A második, hogy vegyük fel a keresztünket. Amikor erre gondolunk, akkor rögtön előttünk van a kép, ahogy Jézus viszi a keresztet a Golgotára. De nem gondolhatunk erre úgy, hogy Jézus is elvégezte a maga részét a megváltásból a maga keresztjével, és én is hozzáteszem a magamét. Az a kereszt, amiről Jézus itt beszél az nem a megváltás keresztje. Azt a keresztet 100 %-ban Ő hordozta el, ahhoz hozzátenni nem tudok semmit. Csak összezavarod magad, ha csak egy picit is úgy érzed, hogy ehhez te hozzá tudsz tenni az érdemeiddel, a jó cselekedeteiddel, a nagy hiteddel, a szolgálataiddal, bármivel. Távol legyen tőlünk, hogy az ilyen gondolatoknak engedjünk! Akkor mit jelent ez a kereszt, amiről itt Jézus azt mondja, vegyük fel naponként? Azt jelenti, hogy fizessd meg az árát a Jézus-követésnek mindennap.

Mi ez az ár? Nagyon változó: ma lehet, hogy csak egy gúnyos mosoly. Később lehet ez több is, akár az életed is. Hányan és hányan fizetik meg ezt az árat akár most, ebben a pillanatban is! Nem is tudjuk, mennyien vannak, nekünk pedig már egy gúnyos mosoly is gondot okoz?

Végül arra biztat, hogy valld meg Őt az emberek előtt. Lehet, hogy nehéz lesz, lesznek benne próbatételek, nagyon komoly buktatók, de megéri. Mert ez az egyetlen út, ami az életre visz!

Az evangelizációs hét igehirdetéseinek megtekinthető gyülekezetünk honlapján, az *Igehirdetések/Evangelizáció 2023 november* menüpont alatt.

Lejegyezte: Kerekes Balázs
SDG ■

Tóth Sebestyén bizonyságtétele

Aldás, békesség! Amikor kedden hallgattam az evangelizációt, nagy erővel helyezte a szívemre az Úr Isten azt, hogy ideje nekem is bizonyosságot tennem a gyülekezet előtt, főleg azért, mert arról volt szó, hogy az Úr a nagy betegségekből is milyen csodálatos dolgokat tud kihozni, mennyire fel tudja használni a szenvedést is, hogy igazi kincset találjunk benne. Úgy hiszem, ezt én is átéltem az életemben, amit már többeknek is elmondtam, de most arra indított engem az Úr, hogy ezt a gyülekezet közössége előtt is megtegyem.

Amikor 19 éves voltam, az Úr Isten ráeszméltetett arra, milyen fontos az életemet az örök élet perspektívájából nézni, azzal tekinteni előre, mert ennek az életszemléletnek hatalmas megtartó ereje van. Megértettem, milyen fontos, hogy tisztán lássam a célt, ami felémegyek, hogy ott engem maga az Úr Isten akar látni személyesen.

Ugyanis 19 éves voltam, másodéves teológus hallgató, amikor nagyapám meghalt, mégpedig tragikus körülmények között: alig 70 évesen öngyilkos lett. Az volt ebben különösen is szomorú, hogy egész életében nagyon fitt ember volt a nagyapám, a sport mindig fontos része volt az életének. Mindig életvidámnak tűnt, talán ő volt a legboldogabb ember a családban. Aztán amikor egyszer jött egy kisebb betegség, egy derékfájdalom, amivel műteni kellett, ez olyan súlyos teherként nehezedett az életére, hogy onnantól kezdve egyre jobban elszomorodott, és azt láttuk, hogy egyre inkább elfordul az élettől. Az édesapám talált rá.

Ez nagyon nagy tragédia volt a családbunk életében, és 19 éves fejjel nekem is szívszorító volt ezt megélni. Nehéz volt felfogni, hogyan engedhettem meg ezt az Úr, hogyan történhetett meg, és próbáltam választ találni arra, hogyan lehetett ez a traumát feldolgozni.

Főleg azért volt nagyon nehéz és azért volt olyan nagy küzdelem ez számomra, mert pár hónappal később, amikor visszamentem a teológiára, az ősz végi sötétségben engem is öngyilkos gondolatok kezdtek kísérteni. Sötét gondolatok kerítettek hatalmukba: rettegtem a késektől, ijesztett minden a szobában, egyenesen halálfélelem volt. Minden este úgy feküdtem le, hogy attól félek,

vagy én veszem el a saját életemet, vagy ha elalszom, akkor nem fogok többé felébredni. Ez a rettegés volt bennem, és másfél hónapon keresztül minden este így feküdtem le. Egyre később és később tudtam csak elaludni, mert mi van, hogyha nem kelek fel holnap?

Azt kell hogy mondjam, úgy éltem ebben az időszakban az életemet, mint aki tényleg a halál árnyékának völgyében él, hiszen mindennap átéltem, hogy rettegek attól, hogy meghalok. Fokozta ezt a félelmemet az is, hogy nem mertem segítséget kérni. Nem mertem odamenni a barátaimhoz, elmondani, mi van velem, nem mertem kérni őket, hogy imádkozzanak értem, mert azt gondoltam, ez valami olyan gyengeség, amit nem szabad másoknak megtudni, és önmagamban küzdöttem ezzel.

Aztán persze egy komoly imaharc lett belőle, mindennapi ima és kö-

nyörgés az Úr Istenhez, hogy vegye el tőlem ezt a rosszat, vegye el tőlem ezt a szenvedést, szabadítson meg ettől. Sokáig folyt ez a küzdelem, amikor aztán már tudtam erről beszélni, és tudtam kérni a barátaimat, hogy imádkozzanak értem, de még mindig nem múlt el. Amíg aztán egy álmatlanul átvergődött éjszaka után hajnali négykor, miután rettegve fetrengtem az ágyban és nyugalomért könyörögtem Istenhez, végül úgy tudtam lefeküdni, hogy teljesen kimerülve bár, de azt mondtam: „Istenem, a Te kezébe teszem le az életemet; és ha holnap reggel felkelek, az azért lesz, mert Te azt akarod, hogy éljek.” Így ébredtem fel reggel, és amint felébredtem, egyből megköszöntem az életemet. Megköszöntem az Úr Istennek azt, hogy Ő életben tart engem.

Innentől kezdve szépen lassan kihozott engem az Úr ebből a félelemből, magam mögött hagyhattam, de egy nagyon nagy tapasztalatot adott nekem. Az egyik az, amit visszate-

kintve látok, hogy ha nem lettem volna az életemnek ezen a pontján hívó ember, akkor én nem maradtam volna meg. Mert mi tartott volna engem vissza attól, hogy elvegyem a saját életemet? Semmi. Csak az, hogy hiszek az Istenben. Hiszem azt, hogy ott, akkor ez tartott engem életben. Az Úr Isten tartott engem életben. A másik dolog pedig, hogy azt is hiszem, ezzel az Úristennek célja volt. Azért adta nekem ezt a tapasztalást, hogy másoknak is beszámoljak arról, hogy az Ő szabadítása valóságos. Az Úr Isten meg tud szabadítani nemcsak a halálfélelemből, hanem magától a haláltól is. Arra hívott el engem az Úr, hogy ezt az evangéliumot hirdessem: ahogyan az Isten engem megszabadított, úgy tud Isten bennünket is a haláltól megszabadítani. Mert a halál nem a végső ellenség, hiszen Ő már legyőzte azt. Az Úr Isten gondoskodik rólunk, és mi bátran nézhetünk szembe az életünk végével, bátran nézhetünk előre, mert

tudhatjuk, hogy az Úr tényleg megszabadít bennünket személy szerint, és nekünk akarja ajándékozni a feltámadást.

Ezt szeretném még egyszer kiemelni, mert mi ezt sokszor elfelejtjük. Hogy nem csak a mi akaratumk az, hogy ott legyünk a mennyek országában, hanem az Istennek is az az akarata, hogy minket ott lásson. Azt szeretné, hogy mi is ott legyünk Vele, és Ő ezért mindent megtesz. Ez a legnagyobb bizonyíték és biztosíték számunkra is, hogy maga az Úr Isten akar bennünket a mennyek országában látni.

Végezetül egy ígét akarok felolvasni a 42. Zsoltárból: „*Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért.*” Ezt éltem át, és ezt szeretném hirdetni a testvéreknek is. Ezt ígéri nekünk az Úr Isten.

(Elhangzott 2023. november 30-án, a csobánkai evangélizációs istentiszteleten) ■

Sántha János bizonyágtétele

Aldás, békesség! Sántha Jánosnak hívnak, a pomázi gyülekezet gondnoka vagyok. Amikor gondnokká választottak, az első ige, amit Jézus Krisztus a szívemre helyezett, az volt, hogy „Hálát adok Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt.” (1Timóteus 1,12)

Ötven éve lakunk Pomázon a családommal (erre még majd később vissza fogok térni egy érdekes momentum erejéig), most már csak a feleségemmel, mert a gyermekeink időközben kirepültek a családi fészekből.

Amikor elkezdtem a gyülekezetbe rendszeresebben járni, akkor már Pap Lászlóné Erzsike néni volt a lelkipásztor. Az elődeit is ismertem, mert hébe-hóba azért már előtte is elmentem a templomba, amikor még Szűcs Ferenc professzor úr, azután Pap László tiszteletes úr, Erzsike néni férje volt a lelkipásztorunk. Erzsike nénihez gyakran mentem, ő bizalommal volt irántam, én is ő iránta, és azt figyelte meg rajtam, hogy ünnepélyes alkalmakkor, amikor úrvacsorás istentisztelet volt a gyülekezetben, akkor én mindig bent maradtam a padban, és nem mentem ki úrvacsorát venni. Amikor a feleségem odaért hozzám, észrevettem, hogy Erzsike néni a szemével keres, hogy hol vagyok, és persze látta, hogy a padban maradtam. Egy alkalommal aztán megkérdezte: János, miért nem jön úrvacsorázni? Mondtam: Erzsike néni, azért nem megyek, mert én egy gyarló, bűnös ember vagyok. Erre azt válaszolta Erzsike néni: De hát a többiek is azok! Ezt úgy megjegyeztem magamban.

Abban az időben kezdődött a pomázi gyülekezetben egy nagy építkezési hullám: templomfelújítás, csatornázás, szigetelés, parókia felújítás, KIE-ház bontása, gyülekezeti ház építése – rengeteg munka volt. Úgy gondoltam, én is segítségére leszek a gyülekezetnek, részt veszek ezekben a munkálatokban, és szorgalmasan jártam segíteni.

Erzsike néni örült, hogy így bekapcsolódtam a gyülekezeti életbe. Sokszor megdicsért, hogy milyen szorgalmas vagyok, majd egyszer megkérdezte tőlem, hogy vállalnék-e presbiteri szolgálatot. Mondtam: Hát, vállalhatok... Így választottak meg 2006-ban presbiternek.

Egy következő alkalommal Erzsike néni felhívott, és azt mondta, hogy János, vízcsőtörés volt a kertben a kerti csapnál, itt van egy ember, tudna-e neki segíteni? Mondtam, hogy megyek és segítek. Mikor odamentem, volt ott egy ember, kérdeztem tőle, hogy egyedül vagy? Azt mondja: Nem, ketten vagyunk. Én balga, nézegettem körbe-körbe, hol van a másik, de rajta kívül nem láttam senkit. Rákérdeztem: Te, én nem látok itt más senkit. Hogy-hogy ketten vagytok? Azt mondja: Hát velem van az Úr is! Ezt is úgy elraktároztam magamban.

Később ez az ember hívott, hogy ő most csendeshétre megy Biatorbágyra, menjek el vele. Elmondta, hogy működik ott egy belmisszió, és nekem oda szükséges lenne elmenni. Gondoltam magamban, hát biztos nem esznek meg, elkísérem. Így elmentem vele. Gyerekkoromtól kezdve ismertem a

templom világát meg a levegőjét is, mert a szüleim már kiskoromtól kezdve hordtak oda. Tanítottak imádkozni is, a reggeli és az esti imádságra, és az étkezések előtti és utáni imádságra. Vasárnap kezdődött a csendesheti sorozat egy vacsorával, utána jött az esti áhítat. De a vacsoránál egyáltalán nem úgy imádkoztak, ahogy én gyerekkoromban tanultam a szüleimtől. Mert úgy imádkoztak, hogy „Te, aki a bűnösökkel egy asztalhoz ültél, és velük kenyeret is ettél, jövel, Jézus, légy vendégünk...!” Ebben a pillanatban én félig már az asztal alatt voltam, és keresztülfutott rajtam, hogy hova kerültem én! Akkor értettem meg, amit Erzsike néni mondott az úrvacsorázókról, hogy ott is bűnösök vannak. Nagyon mélyen megérintett ez az ima: „Te, aki bűnösökkel egy asztalhoz ültél...” Igen, Jézus Krisztus egy asztalhoz ült velünk, bűnösökkel. Kezdtet bennem előjönni, mozogni az a gondolat, hogy hát akkor velem is...

Olyan énekeket énekeltünk, mint például (a mostani számozás szerint) a 360. dicséret: „Testét midőn hittel esszük, / Magunk ő testévé tesszük...”, vagy a „Jöj el az élet vizéhez, /Nélküle

szomjas a szív. / Átok alól szabadulsz itt, / Hű Urad ő, aki hív." Aztán jött az ige a Jelenések könyvéből: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja az én hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és velem vacsorálok, ő pedig énvelem". Egyre jobban kezdett világosodni előttem, hogy miért vagyok itt, és hogy hol a helyem. Mindjárt átvillant az agyamon annak az embernek a szava, aki azt mondta: ketten vagyunk. Nagyon megszegyenültem, de ez rádöbbenett arra, hogy igen, akinek Ura van, az soha nincsen egyedül. Ha velem van az Úr, akkor sohasem vagyok egyedül.

A biatorbágyi csendeshét ideje alatt nagyon sok minden megvilágosodott bennem, de nagyon meg is döbbenett, hogy hol vagyok én Jézus Krisztus előtt. Mert hallottuk a példázatot, hogy amikor Jézus a földi szolgálatát elkezdte a Genezáreti-tó mellett, elhívta az első tanítványait, Pétert és Andrást, majd arrébb ment, megtalálta Jakobot és Jánost, és azt mondta nekik: Kövessetek engem! Akkor nagyon-nagyon mélyen beleásta magát a szívembe ez a mondat: Kövess engem! Miért kell nekem Jézus Krisztust követni? Hát azért, mert Ő azt kínálja nekem, amit csak Ő tud adni: az örökkévalóságot, az örök életet, és azt akarja, hogy odahelyezzem a szívemet a kezébe, hogy Ő törődjön velem és Ő viselje gondomat. Ezek a nagyon mély történetek lettek én bennem úrrá akkor annak az embernek a hívása nyomán, akit úgy hívnak, hogy Simonfi Béla, aki itt ül a teremben. Ő volt az, aki hívott engem, hogy oda nekem el kell mennem.

Megértettem, miért keresi Jézus a bűnösöket: azért, hogy megszabadítsa őket a bűntől. A kereszten elhordozta bűneinket, megszabadított a bűneinktől, és azért támadt fel, hogy nekünk életünk legyen. Ezt kínálja mindenkinek, aki hozzá fordul.

Végül visszatérek még egy mondat erejéig arra, hogy ötven éve lakunk Pomázon. Fialatok voltunk, szárnyainkat bontogattuk, szerettük volna, hogyha saját otthonunk, saját rezi-

denciánk lenne. Lett is. Az Úristen ajándékozott meg vele bennünket, hogy legyen otthonunk. Azóta eltelt ötven év. Akkor én még nem tudtam, hogy tőle kaptuk. Éltek a magunk kis életét, jártunk a templomba, jártunk a gyülekezetbe, és egyszer csak megszólítottak, hogy legyek a gyülekezet gondnoka. Nem tudtam mire vélni ezt, miért pont én? De sok töprengés után bevillant az agyamba, hogy abban az időben hányfelé jártunk a feleségemmel, hogy hol tudnánk letelepedni, de az Úr nem hagyott bennünket sehova menni, csak Pomázra. Akkor döbbsentem rá arra, hogy igen, az Úr akarata volt az, hogy nem mehetek sehova máshova, csak Pomázra, mert valamikor majd itt lesz rám szükség. Ez volt a terve velem. Megtanultam, megtapasztaltam, hogy az Úr Jézusnak mindenkivel terve van. Kinek gondnoknak kell lenni, kinek presbiternek, kinek gyülekezeti tagnak, kinek segítőnek... Mindenkinek megvan a saját útja a gyülekezetben.

Pár hét múlva a gyülekezetünkben presbiterválasztás lesz. A gondnoki szolgálatot már nem folytatom tovább, mert úgy érzem, hogy át kell adnom a helyemet a fiatalabb generációnak. Jó lélekkel, hálás szívvel szolgáltam az Urat, és megfogadtam magamban, hogy a gyülekezetemben továbbra is az Úrnak fogok szolgálni. Ezt tettem eddig is, de ahogy korosodok (nem azért, mintha már érezném elköltözésem idejét), egyre közelebb érzem magamhoz Pál apostolnak a Timóteushoz írt második levele 4. részének 7-8. verseit: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végül eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró azon a napon; de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

(Elhangzott 2023. december 1-én, a csobánkai evangélikációs istentiszteleten) ■

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

Napkelte

Új nap. S én ámulva nézem, ahogy reggelig köröttem cseppenként a világ, mint szent serleg, fénnel megtelik.

Nihil novi sub sole

S a szó úgy borult fölénk, miként egy régi nádtető: a fiatalság olykor megsebez, de egyben nagyon sebezhető.

Uram, engedj magadhoz

Uram, engedj magadhoz. Elég, ha sejtem, hogy jelen vagy. Lényemből visszarezdül rád minden sejtem. Kérlek maradj.

Maradj velem könnyben vagy kínban, nekem elég tudnom, hogy útravalót adtál. s míg mások elfordultak tőlem, Te hűséggel mindig maradtál.

Ezer utamból válaszd ki az egyet, s add tudtomra, hogy megérthesselek. Térdepelve bár, vagy erdők ölén én, a védtelen kisgyerek,

ki meglátja Benned bölcs egeden át, legszebb templomod: a szívből mondott imát, mely lelkemben szólt, mindvégig tündökölt, és megtisztít újra, s csordultig betölt.

A kórteremben

A kórházban másként megy az idő: talán ajtónyitástól ajtónyitásig, és reménykedő tekintetek várják, míg reánk mosolyog a másik,

vagy végre belép valaki, aki eljött, csak értünk és miattunk, valaki, akit szeretünk, kinek régen enni, inni adtunk,

hogy leüljön mellénk, csöndben, imára, s a titok fényes és tündöklő, s a kórteremben erre a percre, egy sóhajtásra megáll az idő,

az égig tágulnak a hófehér falak, megtelik a szoba meleggel, megtelik fénnel és sugarain át csodás gyógyulást hozhat el a reggel.

HARDI ANNA

Gyermekkarácsony Pomázon

Már évtizedek óta hagyomány gyülekezetünkben, hogy szenteste a gyerekek elmondják Jézus születésének történetét, így volt ez most is.

Gyönyörű, tiszta énekszóval köszöntötték a gyülekezetet, majd Betlehembe invitáltak bennünket. Jó volt nézni a sok csillogó gyermekarcot, akik büszkén álltak a színpadon.

A fiatalok szép énekszóval és bizonyosságtétellel szolgáltak.■

TÓTH-GADOS ESZTER

Karácsonyi műsor Csobánkán

Ami az Isten ügye, amögé beáll Ő is, tünjön bármennyire is reménytelenek a helyzet, vagy legyen bármennyi kérdőjel, bizonytalanság, Isten el fogja rendezni. Nekem ez volt az első karácsonyom a gyülekezet közösségében, így a karácsonyi műsor megszervezése, a szövegek írás, a szerepek kiosztás és a betanítás mind új feladat volt a számomra.

Persze mindebben nem voltam egyedül hagyva. Mindig számíthattam Kerekes Balázs főgondnok úr, a férjem Tóth Sebestyén és Boross Réka ifjvezetőtársam segítségére, és persze Isten jelenlétére, aki összefogta az egészet. Mert ez az Ő ügye volt. Az Ő ügye, hogy gyermekek szájából is elhangozzon ez a felfoghatatlan üzenet: hogy Isten emberré lett. Az Ő ügye, hogy a gyermekeket is bevonja az evangélium hirdetésébe. Hálás vagyok, hogy együtt szolgálhattam ezekkel a gyermekekkel, és remélem, hogy ebben ők is meglátták, hogy milyen fontos a gyülekezet közösségében a jelenlétük, és hogy milyen fontos mindaz, amiről bizonyosságot tettünk a műsorunkkal.

Nekem ezt kellett megértenem a műsorral kapcsolatban, mivel – ha nagyon őszinte szeretnék lenni – még november vége fele voltak kételyeim azzal kapcsolatban, hogy ez a műsor, úgy ahogyan én megírtam és összeállítottam, valóságos is válik. Merthogy a próbaidőszak elején, vasárnaponként, csak egy-két gyerek jelent meg, rengeteg volt a kérdőjel még a szerepek mellett, az elküldött e-mailekre sorra jöttek a nemleges válaszok.

Egyik vasárnap már kissé féllélekkel készültem a próbára. Így sétáltam le a gyülekezeti térbe, és így vártam az ige hirdetésre készülő éneket is. Mikor pedig az ének alatt hátrafordultam, és elindultam kifelé, azt vettem észre, hogy tele van a gyülekezeti tér gyermekekkel. Nemcsak azok jöttek el, akiknek már fixen volt szerepük, hanem megjelentek azok a gyermekek is, akikről eddig csak szóbeli ígéretem volt, hogy szerepelni fognak. Teljesen megilletődtem, és olyan hálás voltam Istennek. A gyerekek előtt is be kellett ismernem, hogy bizony kicsinyhitű voltam.

Ettől a ponttól pedig már minden rendben folyt tovább. Mindenki nagyon szépen megtanulta a szövegét, eljöttek a próbákra, sőt, az előadásra még hárfaszó is kiegészíthette a zongora és a hegedű szavát. A végére minden összeállt. Mert ez Isten ügye volt, és Ő az ügyéért – mutatkozzon néha nehezebbnek is a helyzet, de – tenni fog. Beáll mögé, és áldásával kíséri. Ahogyan az Ő ügye volt emberré lenni értünk, életét adni értünk, pontosan így az Ő ügye a mi mindennapi dolgaink, melyben meg akarja mutatni áldott jelenlétét.

Én ezt tapasztalhattam meg újra, 2023 karácsonyán. Emellett pedig mondhatni a csobánkai gyülekezethez kötődő gyermekeket is a próbák alatt ismerhettem meg jobban.

Ezt a gondolatsort pedig az előadás záró versével szeretném zárni:

Csend volt a mennyben, egy árva hang sem szólt, mikor feltették a kérdést: Ki megy el az emberért?

Csend volt, és akkor egy kedves hang így szólt: Itt vagyok, küldj el engem! Vállalom a küldetést.

Csend volt a mennyben, egy árva hang sem szólt, mikor feltették a kérdést: Ki megy el az emberért?

Csend volt, és akkor egy kedves hang így szólt: Itt vagyok, küldj el engem! Vállalom a küldetést.

Itt járt a földön, de a világ nem szerette, mert tiszta volt, és a bűnt igazán bűnnek nevezte. Betegeket gyógyított, igen a vakok újra láttak, a süket fülek megnyíltak, a bénák táncot járnak.

Szeret vagy nem, ez nem kérdés már többé.

Látom, mit tett értünk, eljött hozzánk önként.

Hiszed vagy nem, tudd meg, hogy ez így van:

Isten szeret téged, mondd, mit tegyen még érted? mondd, mit tegyen még érted?

Itt járt a földön, de a világ nem szerette, mert tiszta volt, és a bűnt igazán bűnnek nevezte. Betegeket gyógyított, igen a vakok újra láttak, a süket fülek megnyíltak, a bénák táncot járnak.

Szeret vagy nem, ez nem kérdés már többé.

Látom, mit tett értünk, eljött hozzánk önként.

Hiszed vagy nem, tudd meg, hogy ez így van:

Isten szeret téged, mondd, mit tegyen még érted? mondd, mit tegyen még érted? ■

ANDRÁSI JÁNOSNÉ, MARIKA

Kántálás egykor és ma

Nemrég tudtam meg, hogy hozzám is eljönnek a gyülekezetből néhányan kántálni. Nagy örömmel töltött el ez az üzenet és a következő emlékeket juttatta eszembe.

Egy nyírségi kis faluban születtem 83 évvel ezelőtt. Itt nőttem fel, és csak érettségi után hagytam el a falut továbbtanulás céljából. Én a hatodik gyerek voltam, nyolcan voltunk testvérek, tehát a szülőkkel együtt pontosan tízen éltünk ott.

Nem volt könnyű életünk a háború után, de a karácsony nekünk gyerekeknek is mindig boldog ünnep volt. Megtanultuk már kisgyerekként, hogy a kis Jézus születését ünnepeljük. Ezt a vasárnapi iskolában is tanultuk, melyet a keresztanyám tartott. Neki akkor még nem volt gyereke, mivel röviddel az esküvő után elesett a férje a Don-kanyarban. Ő is – mint általában a faluban mindenki – templomba járt. Otthonában összegyűjtötte a környékbeli gyerekeket, és a Biblia alapján előadásokat, beszélgetéseket tartott velünk. A foglalkozás végén mindig egy „aranymondással” engedett haza, ez a Biblia egyik versét tartalmazta, melyet a következő alkalommal visszakérdezett. Szégyen volt, ha valaki nem tudta. Emlékszem, én is többször ismételttem a hét folyamán, hogy ne felejtsem el.

Karácsonyra is készültünk itt is és otthon is, melyet mi gyerekek nagy izgalmal vártunk. Otthon is énekeltük a karácsonyi énekeket, imádkoztunk. Akkor még eszünkbe se jutott, hogy kívánságlistát állítsunk össze, hiszen a karácsony nem arról szólt, hogy mi lesz a karácsonyfa alatt, inkább arról, hogy együtt leszünk, és persze mi gyerekek kántálni megyünk. Előzőleg felöltöztettük (mi így mondtuk) a karácsonyfát. Örültünk, ha szaloncukor is került rá, mert nem mindig lehetett kapni (az 1950-es években). Az ünnep végén boldogan és igazságosan szétosztottuk a cukrot, megettük, és a papírját szépen kisimítgatva el tettük a következő karácsonyra, gondolván arra, hogy lehet, jövőre nem lesz szaloncukor. Így majd kockacukrot fogunk beletenni, és az kerül a fára. Persze az se

volt olcsó, de a gyerekeknek a karácsonyhoz, áhíthatoz hozzátartozott a kis Jézus, a gyertyagyújtás, az angyal érkezése és a karácsonyfa is.

Nálunk az volt a szokás, hogy először – kora este – a gyerekek mentek kántálni. A felnőttek otthon maradtak, és fogadták a kántáló gyerekeket. Az ablak alá álltunk, és úgy énekeltünk a rokonok, szomszédok ablaka alatt. Később a gyerekek otthon maradtak és a felnőttek indultak el.

Van egy emlékezetes karácsony, amely ennyi év után is eszembe jut karácsony közeledtén. Akkor már szétszéledt a család, volt, aki már családjával máshol lakott, de hozzá is elmentünk. Így esett ez akkor is. Az egyik testvérem a tanyán élő fiú felesége lett, amely úgy három kilométerre volt a falutól. Néhány ház alkotta ezt a tanyát. Eszembe jutott, hogy mennyire örülne, ha hozzá is elmennénk kántálni. Fialatok voltunk, tele energiával, egyhangúlag eldöntöttük, hogy megyünk. Eddigre már kb. tíz főre gyarapodott a társaság, mivel mindig csatlakozott hozzánk valaki.

Nagyon hideg volt, úgy mínusz 10-15 fok. Csikorgott a talpunk alatt a hó, gyönyörű telihold volt, és énekelve nekivágtunk az útnak. Szép halkan lopakodtunk az ablaka alá, és rázendítettünk a ka-

rácsnyi énekre. A testvérem családja addigra már lefeküdt, nem számítottak arra, hogy kántálók fognak érkezni hozzájuk. Örömkönnnyekkel ugrott ki az ágyból, és úgy, ahogy volt, rohant ki hozzánk. Öleltük, csókoltuk egymást, és azonnal behívtak bennünket, ahol folytattuk, immár együtt az éneklést. És a tanya lakói, meghallva az éneklést, csatlakoztak hozzánk, így egy csodálatos, igazi karácsony esti hangulat áradt szét a környéken. Sokáig emlékeztek rá, hogy ilyen szép karácsonyi előzetes után érkezett meg hozzájuk a karácsony.

Ez az érzés jött vissza azáltal, hogy jelezték, hozzám is jönnek a református testvérek kántálni. Visszaidézte a gyermekkori emlékeket, és nagyon köszönöm a lelkipásztorunknak, hogy visszahozta ezt a szép szokást, valamint a testvérek közösségének, hogy elfogadásra talált bennük is. A legnagyobb öröm együtt adni hálát az Úrnak, hogy elküldte hozzánk a földre Szent Fiát, aki megváltott bűneinktől.

Tudom, hogy ez a karácsony is mindig emlékezetes lesz számomra. Utólag is a következő karácsonyokra gondolva, minden keresztyén embernek kívánok Istentől megáldott boldog, békés karácsonyi ünnepeket!

Áldás, békesség! ■

Karácsonyi kántálás

December 15-én és 16-án gyülekezetünk ifjúsága és néhány család karácsonyi kántálással keresték fel és köszöntötték verssel, énekkel gyülekezetünk időseit.

Adventi jótékonyági vásár

A december 10-i adventi jótékonyági vásárunkon összesen 190.590,- Ft bevétel gyűlt össze, melyet teljes egészében rászoruló családok megsegítésére fordítottunk. Köszönjük testvéreink áldozatkészségét!

A kórus szolgálat negyedszázados évfordulójára

Huszonhat éve alakult meg a kórus, de valójában huszonöt éve teljesítünk szolgálatot, mivel egy év kimaradt a Covid járvány miatt. Ismert, hogy 2020-ban kijárási és gyülekezési tilalom volt, szinte az egész világ leállt, így a templomok is zárva tartottak. A zárlat feloldása után nagy örömmel találkoztunk újra, bizony nagyon hiányzott az együttlét a kóruspróbákon és az istentiszteleteken egyaránt.

Huszonhat évvel ezelőtt kérte fel Pap László akkori lelképásztonkunk Ásztai Katalin ének-zene, karvezetés szakos tanárt, hogy alakítsunk kórust a gyülekezetünkben. Katalin a felkérést elfogadta, azzal a feltétellel, hogy elegendő létszám szükséges egy valódi kórushoz. Pap László ezt úgy oldotta meg, hogy a következő bibliaórán egyszerűen mindenkinek a nevét felírta, és átadta Katalinnak.

Elkezdődtek a kóruspróbák, elkezdtük tanulni a kóruséneklést. Teljesen az alapokkal kezdtünk, mivel zeneileg képzetlen református hívő emberek alkották a kórust. Elmagyarázta, hogy a kották jelzése alapján

„az üres fejre kettőt ütünk, fekete fejre egyet.” Szükség is volt erre, mivel sok „üres fej” volt az éneklő tagok közt, de lelkes társaság alakult, mivel tudtuk, hogy énekléssel dicsérni az Urat, szép és alázatos szolgálat.

Aztán ha már kórus, nevet is kell választani. Több név is felmerült, majd Pap Lászlóné Erzsike javaslatára a Psalmus név lett elfogadva. Psalmus magyar fordításban zsolnárt jelent, annyi, mint Isten dicsérete énekléssel. 1998 húsvétján énekelte először a kórus, a pomázi templomban. Lehet, hogy még nem volt annyira tökéletes, de mindenki kedvesen fogadta, hogy ezáltal is színesebbek lettek az isten-

tiszteletek. Főleg négyszólamú zsolnárfeldolgozásokat énekelünk.

A százötven zsolnár magyarra fordítása nagyrészt Szenczi Molnár Albert nevéhez fűződik, aki 450 éve, 1574-ben született. Francia, német, latin szövegekből alkotta meg a Zsolnáros könyvet, amely máig ható érvénnyel, egyéni költői teljesítménye a protestáns gyülekezeti éneklésnek. Az 1. Zsolnár: „Aki nem jár hitlenek tanácsán”; a 150.: „Dicsérjétek az Urat, áldjátok ő szent voltát”.

Az induláskor Ásztai Kati (mi kórustagok így szólítottuk őt), maga mellé vette *Blaskóné Tímár Esztert*, aki fiatal végzős tanár volt, és hamar beleszokott a kórusvezetési gyakorlatba. Emlékszünk arra, hogy eleinte a kórusvezetők is izgultak, nemcsak mi, mert szerettük volna legjobban átadni a gyülekezetnek Isten dicséretét.

Sajnos azóta Ásztai Katikánk már az égiek kórusát gyarapítja. Ebből is látszik, hogy milyen jó pedagógiai, előrelátó érzékkel vezette be Esztert a karnagy szolgálatba. Utána Eszterre hárult a kórusvezetés feladata, majd csatlakozott hozzá *Kiss Árpádné Piri* is. Mindenképpen jó, ha van még valaki, aki részt vállal a kórusvezetési feladatokban.

Sok helyen szolgált már a kórus: Pomázon kívül Csobánkán, Budakalászon, Leányfalun, a Duna-parton és a kórustalálkozók aktuális helyein. Külföldre is eljutottunk: Erdélyben Marosszentgyörgyre, ahol a Reménység kórust testvérkórusunkká fogadtuk. Úgy szerveztük, hogy egyik évben mi fogadjuk őket, másik évben mi megyünk hozzájuk. Sajnos a Covid leállította a rendszeres találkozást. Voltunk Németországban, Hollandiában, Norvégiában és Olaszországban is. Örömmel vittük jó hírért keresztyén

Idősek karácsonya

országunknak, és mindenütt baráti szeretettel fogadták kórusunkat. Utazás közben megálltunk énekelni egy-egy parkolóban, parkban, központi téren, énekelünk tizenegyezer méter magasban repülőgépen, szólt a dicséret hajón, fjordon Norvégiában, ahol a hajóskapitány a kedvünkért még egy fordulatot tett a Hét nővér vízésés előtt, annyira tetszett neki, ahogy énekelünk a hajón.

Mára már több mint 240 ének szerepel a repertoárunkon. Néhányan a szerzők közül a teljesség igénye nélkül: Bach, Händel, Eszterházy, Bárdos, Gruber, Draskóczy, Kodály, ifj. Vizi István és még sorolhatnám.

A rendszeres taglétszám 30-35 körüli, de sajnos öregszik a kórus. Töbteket magához szólított a Teremtő, és bár jöttek fiatalok is, de nagy szükség lenne fiatalításra, több utánpótlásra. Szeretettel hívunk és várunk mindenkit! Megerősítem, hogy nincs generációs különbség, mivel mindannyian Jézus Krisztus követői vagyunk. Biztatunk minden testvérünket, hogy csatlakozzon hozzánk!

Négy szolgálat áll előttünk a következő hónapokban. Most Butler-Lisznyay: Megváltva című kórusművének tanulása ad feladatot. Húsvéthoz közeledve éneklés közben is átérezzük, hogy Jézus Urunk milyen nagy áldozatot hozott értünk vére által. ■

SZIKSZAI BÉNI

Bűn és betegség

Azt már az ószövetségi ember is tudta, hogy életrendünk minden zavarának gyökere az Istennel való közösségünk megromlása: a bűn, a Szentírás pedig leggyakrabban mint betegség beszél a bűnről. Jézus mégsem a betegség okáról, mint a bűn következményéről beszél a betegséggel kapcsolatban, sőt nem is az Istentől való eltávolodásunk büntetéseként határozza meg (nem azért, mintha megkérdőjelezhetnénk a bűnt magunkban), hanem teljesen más megközelítéssel a betegség célját tárja fel előttünk. A születése óta vak ember meggyógyítása történetében azt válaszolja tanítványai „Ki vétkezett?” kérdésére, hogy „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei” (Jn 9,3). Erről a kérdésről gondolkodik Szikszai Béni is a következő írásában.

Úgy gondolom, hogy aki e kérdést igeileg vizsgálja, az előtt nem kétséges, hogy ez a két tényező létezik, és szorosan összefügg egymással. Az összefüggés helyes felismerésére azonban az Írás teljes ismeretére van szükség. Nem lehet a kérdést pszichológiai alapon tárgyalni, mert ez esetben „legfeljebb” gyógyulás lesz belőle, bűnismert és bűnbocsánat nélkül. De fenyeget a kísértés (jelen is van), hogy a Kijelentés gyógyítás ajándékának túlhangsúlyozása által az emberek abba a tévelygésbe esnek, hogy miután a betegség a bűn következménye, ha megszűnik az ok (a bűn), következésszerűen az okozatnak (a betegségnek) is meg kell szűnnie. Aki tehát beteg, annak valami módon a bűnei rendezetlenek. Erről a tanításról könyvek vannak forgalomban, a tanítást széjjel hordozzák emberek, és ezzel az indoklással, hogy mert betegségben szenvednek, a bűnbocsánat drága bizonyosságát nyert életeteket a békétlenség hullámai közé taszigálják.

Egyáltalán nem baj, sőt esetenként szükséges, hogy a beteg önvizsgálatot tartson, miért van rajtam a teher. Lehet, hogy az önvizsgálat során oda jut, hogy feltáru valamit vétke, de az is lehet, hogy azért beteg, hogy „a kijelentés nagysága miatt el ne bizakodjék” (II.Kor. 12:7). Attól félek, hogy akik minden esetben és minden módon gyógyítani akarnak, nem tudnak megmaradni az ige egyszerű szolgálóiként, és elbizakodottságukban cselekszenek.

Hogy van tehát?

A betegség kétségkívül a bűn következménye. (Mint ahogyan minden rontás e világban.) Ez a következmény minden emberre elhatott (Róma 5:18.). Tehát egyetemes, globális. És éppen azért, mert minden emberre elhatott, azokra is, akik nem Ádám esete szerint vétkeztek, nincsen egy egészséges ember sem. Valaki azt mondta, hogy Ádám, miután az Édenből kiűzetett, nyolcszáz esztendeig haldoklott. Az ember élete valóban haldoklás. Amint a járás egyensúly-vesztés és -megtalálás váltakozása, az élet állandó jellegű küzdelem a bűn következményével, a halállal.

A betegség végső következményétől, a testi haláltól tehát a bűnbocsánat egy

esetben sem szabadít fel, sőt, ha kívánunk is felöltözni, levetkőzni nem (II.Kor. 5:4.). Tehát a halál végig ellenség marad. A betegség majd a portesttel itt marad e jelenvaló világban. Odaát nem lesz betegség, mert nem lesz bűn. Amíg e földön járunk, betegség mindig lesz, és a keresztyének is szenvednek tőle.

Nem szeretnék azonban a hitetlenségnek olyan példájába esni, hogy tagadnám a bűnismert és a bűnbocsánat elnyerésének következményeként a gyógyulás lehetőségét. De ez csupán lehetőség, mely esetenként adódhat, tehát jól jegyezzük meg: nem törvényszerűség. Thurneysen Lelkigondozás tanában így ír: „újra meg újra megtörténik, hogy egy ember elfogadja a bűnbocsánatot, meg is

ragadja, azonban a betegséget nem veszi le róla Isten" (166. l.) Viszont ugyancsak ő írja, hogy „az ember betegségével és betegségében, még akkor is, ha gyógyíthatatlan, Istennél befogadásra talál, és az Ő kezében jó helyen van.” (171. l.)

Azt állítani vagy azt várni tehát, hogy a bűnbocsánat akkor igazi, ha gyógyulás követi, vagy azt feltételezni, és ezzel esetleg emberi életeket megkeseríteni, hogy ha valaki beteg, valami fel nem ismert vagy el nem rendezett bűn van az életében, igeellenes, súlyos tévelygés. A bűnbocsánat hirdetése nem lehet, nem szabad hogy a gyógyulás váradalmával legyen összekötve, vagy a bűnösben ilyen várakozást támasszon. „Sőt, ki kell rekeszteni minden ilyenféle szándékot, a természetes gyógyulás sikerére való mindenféle kacsingatást, mert ez a hamis istennel való kacérkodás lenne, és megbosszulná magát.” (Thurneysen i.m. 179. l.)

Hogy van tehát?

Induljunk ki a kapernaumi százados szolgálójának meggyógyítása történetéből. Nem a szolga meggyógyítása volt ott a mennyei történés, hanem a pogány százados csírázó hitének szárba szökkenése. Lázár feltámasztásánál pedig Márta ingadozó hitének a lábba állítása volt a cél. Tehát a gyógyítás, mint a Lélek ajándéka szintén „haszonra” adatik. Ott és akkor, amikor a hit megerősítésére szükség van. Számtalan esetben azonban a betegség alázattal való hordozása által dicsőítetik Isten neve. Sajnos az ellenkezőjére is sok példa van. „Lehet, hogy éppen azért nincs érzékük Isten igéje és kegyelemre való rászorultságuk iránt, mert pszichikailag megint felülke-rekedtek és nyeregben érzik magukat” (Thurneysen i.m. 166. l.).

Szolgálatom idejéből két ilyen esetre emlékszem. Mindkét eset orvosilag menthetetlen volt. Egy férfit hazaküldtek a kórházból meghalni. Magához hívatott, mondván, hogy Jakab levele szerint imádkozzam vele, és ő hiszi, hogy meggyógyul. Megtörtént. Meggyógyult. Soha többé nem tette be a lábát a gyülekezetbe. Került minden igei alkalmat, és emberi látásunk szerint nem az Úrban halt meg.

A másik egy édesanya. Trombózással délre várták a halált, és reggel együtt imádkoztunk. Én a halálra akartam őt elkészíteni. Sírva fakadt, megszántam, és valami módon azt mondtam, meg fog gyógyulni. Meggyógyult, ma is él, sok keserűséget okozva az Úr népének.

A kérdéshez tehát alázatosan és nagy félelemmel kell közelíteni.

A Kijelentésből két tény nagyon jó, ha szem előtt tartunk:

1. A meggyógyultak serege nem volt ott a kereszt alatt. A feltámasztottak nem voltak ott pünkösdkor a „felházban”. Az apostolok egyike sem „betegként” került Jézus közelébe.

2. Amikor pünkösdkor a Szentlélek kiáradt, az igehirdetés csodáján, a bűnbánaton és megtérésen kívül nem történt semmi csoda. Ebben meg van határozva az igehirdetés célja, az ige befogadásának értelme és az egyház egész lényege. Ami ezen kívül van, az idvesség, a megtartás szempontjából semmiképpen sem elsődleges, sőt mellőzhető.

Tehát a gyógyulás és gyógyítás gyakorlatát előtérbe helyezni azt jelenti, hogy aki ezt teszi, lelépett a fundamentumról, aki pedig bármiképpen feltételé teszi, a valóság helyébe bálványképet állít. Úgy gondolom, ezeken érdemes elgondolkozni.

Még magamról annyit, hogy egy-két esetben Isten minden orvosi beavatkozás nélkül súlyosan érzékelhető betegségből állított talpra. Volt olyan betegségem, amiben évekig kínlódtam. Más bajaimon viszont orvos által segített Isten. És nagy a valószínűsége, hogy majd or-

vos nélkül távozom e jelenvaló világból. (A „hogyan?” így szeretném.)

Jézus Krisztusban, az Ő vére által szerzett hitemet sem a gyógyulások, sem a gyógyítások nem befolyásolták és befolyásolják. Jelek ezek csupán, melyek adott esetben adatnak a kételkedők meggyőzésére. (Nem elhanyagolandó, hogy Jézus életének vége felé nem ezeken volt a hangsúly.) Aki tehát ezekkel dicsekedik, nem a hitével, hanem hitetlenségével dicsekedik. Mert aki elhitte és megismerte, hogy Jézus Krisztus Úr az Atyaisten dicsőségére, annak több jelre nincsen szüksége.

(1975. július 10. – Kézirat) ■

SZIKSZAI BÉNI

Új utakon

Én vagyok az út

(Ján.14:6.)

Új életforma, új életút

Azt hiszi az ember előbbre jut

Álmaid úzve rohanva fut.

Gyártulók túlköl a mocsár helyén

Villák villognak a hegy tetején

Azzá lett az ember mi sose volt

Ébrentartó éjben folt hátán folt.

Kergeti a mikront, a makron szédíti

Tudás-fája lángja a szívét emészti

Észak felé siet, kergeti a délt

Sehol se találja az utat mit remélt.

Mindig csak foltozunk

toldozzuk a régit.

Csak földre csepergünk

Nem érünk az égit.

Úrszondán, holdhajón

Hiába keressük

Pedig van oda út...keskeny

Csak hogy meg ne vessük.

Jézus az az ajtó

Mely az égbe tárul,

Hitetlen szív előtt

Keményen bezárul.

De ki hittel hajol

Hozzá, aki éltet

Nem foltozgat többé

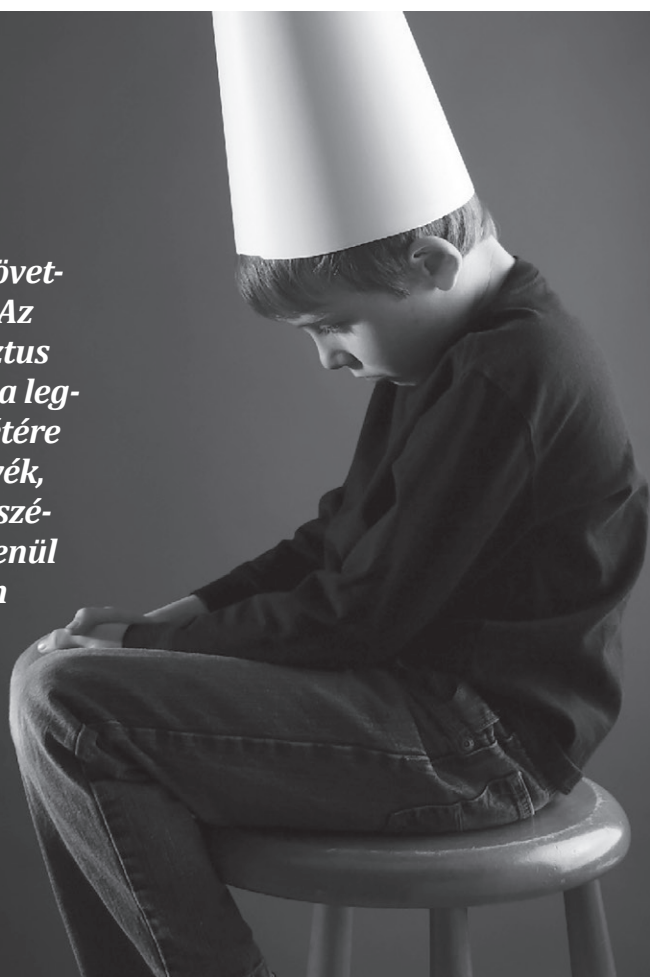
Talál itt új éltet.

(1969. október 3.)

HARANGINÉ CSUTA ANNA

A szégyen

A negatív jelenségek sorába, amelyek a bűn következményei, a szégyen érzelme is beletartozik. Az Édenben ez ismeretlen volt, és ez is Jézus Krisztus váltsága árán lett eltörölve. Ő vállalta értünk a legnagyobb megszégyenítést, hogy igaz ember létére bűnözők közé számítsák, kiszolgáltatottá tegyék, megalázzák, kigúnyolják, megöljék. Az Ő megszégyenítése testében is teljes volt, hiszen meztelenül csüngött a keresztfán, közszemlére téve. A bűn mindig szégyennel jár, és a még viszonylag ép lelkiismeret is a bűnt szégyen és bűntudat formájában tükrözi vissza. A szégyen a személyiségünket célozza (éppen ezért Isten nem megszégyeníteni akar). A bűntudat viszont a cselekedetekre irányul.

A szégyen az egész személyiségünket érintő nagyon mély érzelem. Nem tudunk vele magunktól mit kezdeni, a legnehezebben felvállalható és kifejezhető érzés. Kötődik a kudarcélményhez. Szégyen az egyedüllét, mert senkinek sem hiányzom. Szégyen a válás, mert nem voltam elég jó. Szégyen, ha végül csalódok a saját gondolataimban, mert nem az lett, amit vártam. Csalódhatunk vallási meggyőződéseinkben is, mint az emmausi tanítványok, vagy ha nem hallgattatik meg az imakérésünk.

Már az alaptermészetünkből kifolyólag is hordozzuk a kiszolgáltatottság és a szégyen problémáját. Az 51. Zsoltárban (7. vers) Dávid ezt mondja: „Ímé én vétékben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.” Néha nincs is tárgya, csak szorongás vagy csökkent értékűség formájában jelentkezik. Mérgezővé válhat, mert a sok botlás, ahogy beletanulunk az

életbe, kudarcélménnyé válhat, és akadályozza a személyiség fejlődését és a kapcsolatokat. Igen, az Istennel való kapcsolatunknak sem lehet az alapja a szégyen. Ezért Isten Jézus által előbb helyreállít bennünket. „És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő velem, megbocsátván minden bűnötöket. Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenünk volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára” (Kol. 2:13-14.) Az Atya tehát elvált bennünket a bűneinktől, és így gyönyörködik bennünk, mint ahogy a földi szülők gyönyörködnek kicsi gyermekeikben. A szégyen ellen azonban nekünk is meg kell vívniunk a magunk küzdelmét.

A legfontosabb lépés a megtérés. Először meg kell értsük, micsoda szégyenletes dolog, hogy a magunk utait jártuk, és nem törődünk Isten

útmutatásaival. Mennyi kárt tettünk másokban és magunkban is ezidáig! „Piruljatok és szégyenüljete meg útitok miatt, Izráel háza!” (Ez. 36:32.) Nehéz dolog a bűneinket a takarásból előhozni, megvallani, vállalni a szégyenünket. „Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban...” (II.Kor. 4:2.) Csak ezen a módon tudunk megszabadulni tőlük, úgy, ha Jézus Krisztus kegyelmét elfogadjuk. Az előtt a személy előtt kell meztelenre vetkőznünk, aki örömmel fogad, vérével befedez, örök élettel ajándékoz meg. „Tisztíts meg engem izzóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.” (Zsolt. 51:9.)

Magáról senki sem tudja lemosni a bűn szégyenének a bélyegét, de Jézus Krisztus vére megtisztít minket minden bűntől. Az elköteleződés után is mindig meg kell találnunk a megbánás helyét, ha vétkezünk, de tudnunk kell, hogy az Atya nem a hosszú önos-

torozó imádságainkban gyönyörködik, hanem a Fia áldozatában. Ha mély és őszinte a bűnbelátásunk, akkor a bűntudatnak nincs tovább semmi helye, hiszen a szent kiontott vér valóban eltörölte a konkrétan megbánt bűnöket. Jézus Krisztus érdeméért az Atya engem is igaznak lát. A bibliában felsorolt hithősök mindegyikének voltak súlyos bűnei, Isten később mégis úgy nyilatkozik róluk, mint „szívem szerinti férfi”, vagy aki minden embernél szelvidebb, holott korábban indulatból embert ölt. Isten a megbánt bűnöket a tenger fenekére veti, valóban nem vesz róluk többé tudomást.

Az nincs rendben, ha a szegyént emberi módszerekkel próbáljuk elfojtani, elrejtteni, kiélni, kompenzálni. Ebből személyiségtorzulás lehet, amikor valaki egyáltalán nem érez már szegyént. Sofóniás 3:5: „... de nem ismeri a szegyént a gonosz!” Vagy Jeremiás 6:15: „Szégyenkezniök kellene, hogy útálatosságot cselekedtek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak; ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyítettésök idején elhullanak, azt mondja az Úr.” A szegyének tehát van egy bűnjelző funkciója.

Az a baj, hogy nemcsak akkor jelez a szegyé, ha minket kell jogosan figyelmeztetni, hanem a külső jogtalan megszegényítéskor, vagy mások bűnének a magunkra véte-

lekor is. Ismert, hogy a gyerekek sokszor magukat okolják és szégyellik, ha a szülők elválnak vagy egyéb rossz dolgokat tesznek. A gyerek elviselhetetlennek érzi a szeretett személy kudarcát, inkább átvállal a szégyenéből, hogy őt felmenthesse. Felnőttként viszont képesek vagyunk szégyellni valakit, ha a többség megbélyegzi őt. Ekkor már egyáltalán nem kívánunk részesülni mások szégyenéből (pld. Péter tagadása). „Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.” (Mt. 10:32-33.) Erre mondja Pál apostol a Róma 1:16-ban: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek.” Az Ige sok helyen megerősít: „Mert azt mondja az Írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül.” (Róma 10:11.) A hitvalló élet legnagyobb akadályja ez a fajta szégyenérzet. Pál ezt a tanácsot adja tanítványának: „Igyekezé, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szegyént nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.” (II.Tim. 2:15.) Ha az emberek előtt vállaljuk Jézus szégyenét, akkor Őelőtte már soha többé nem kell szégyenkezünk. ■

ÉRFALVY ZSOLT

Célba érni

Sajnos sok embernek elég,
Mit saját erejéből elér,
Beéri félúttal,
Mert azt gondolja egész.

Az fontos, hogy bátor;
Kitartó legyenél.
De aki Istent követi,
Az a célba is beér!

Mond mire vágnál,
Ha bármit kérnél, tiéd?
Sőt megkapnád az örök életet is,
Persze, hogy nem hinnéd.

Csak el kell engedni az illúziót,
Hogy rajtunk múlik minden,
Hittel átadva az életünket,
A szívünk Jézus felé billen,
és akkor ajándékba megkaphatunk mindent!
Ámen

Hol a tűz?

Nyugodt, kényelmes, biztonságos életet,
Kiszámíthatót, nehézségek nélkül kérek.
Nyomod a gombot a kívánság automatán,
S már rendben is vagy, mikor kigurul az alján.

Felmarod és örülsz, végre hogy a tiéd,
Sokat fizetted érte, megkezdődhet meséd.
Mégérdemelt jóléted, javak gyűjtése,
Nincs már függés, nem szorulsz már senkire.

Pedig csak a nehézségekből tanulhatsz,
Abból épülsz, ha azon átjuthatsz.
A jó művész alakít, formál,
Megpróbál, megméret és rostál.

Bár sokan irigylik öntelt életed,
Isten kivet magából, de nem is kérleled.
Nem is kérheted, mert nem hallod Őt,
A bálványt választottad, nem az élő.

A Bárányt válaszd, mert
Ő érted mindent odaadott,
Hogy mindent megkaphass, örökbefogadott!
Jézus megmenthet, de ne légy langyos,
Telj meg tűzzel, mint egy igazi harcos!

Kinek tartozunk szeretni?

„Szeresd felebarátodat, mint magadat!” Mennyi félreértés származik ebből az igéből, különösen annak második részéből! A különböző magyarázatok egy része megkülönbözteti a helyes önszeretetet a hamistól, mások pedig már odáig mennek, hogy azt mondják: önszeretet nélkül aligha vagyunk képesek a valódi szeretetre. És buzdítanak önmagunk szeretésére („A szeretet benned kezdődik!”), mint a mások iránti szeretet legfontosabb előfeltételére, és öngyógyító terápiákat javasolnak az önszeretet és önbecsülés „energiáinak” felszabadítására. Vizsgáljuk meg hát, mit is ért a Szentírás „Szeresd felebarátodat, mint magadat” alatt, és valóban kaptunk-e olyan parancsot az Úrtól, hogy szeressük önmagunkat (is).

Olyan, hogy „önszeretet” – nem létezik. De hát meg van írva!

Ahhoz, hogy ezt megértsük, előbb meg kell kérdeznünk Jézust, mi is a szeretet? Jézus azt mondja: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13) „Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet...” (Jn 10,17).

Jézus ezekben az igékben egyértelművé teszi, hogy szeretni csak valaki mást lehet, mégpedig önmagam életének adásával, a másik javára.

A szeretet: akarat, döntés, cselekvés.

A szeretet: kapcsolat, kötelék, közöség.

Szeretni annyi, mint a magam életét megosztani, magamat átadni, a magam figyelmét, jószándékát, gondoskodását, türelmét, tiszteletét, megbecsülését kifejezni és cselekedni; a másinak a magam életén felül is értékesebbnek tartott élete hordozását jelenti, még akár terhek magamra vállalása, vagy akár az életem árán is. Szeretni tehát nem ugyanaz, mint szerezni, elvenni, magamat előnyben részesíteni, magamnak kedvezni, a magam életét a másik fölébe helyezni, hanem alászállni, elengedni, magamat megüresíteni, és akár a magam háttérbe szorításával a másikat növekedni engedni. „Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartásotok egymást

magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.” (Fil 2,3-4) „Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét.” (1Kor 10,24) A valódi szeretet tehát mindig csak ki-
 magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.” (Fil 2,3-4) „Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét.” (1Kor 10,24) A valódi szeretet tehát mindig csak ki-
 felé irányulhat, míg a befelé irányuló (ön) szeretet bűn.

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők...” (II.Tim. 3:1-2.) – figyelmeztet Pál apostol. És valljuk be, ebben a bűnben magunkra ismerhetünk, mert mi is önmagunkat szeretjük igazán. Amikor az önérdek vezérel minket, a bűn

Jézus azonban megköveteli tanítványától, hogy élete átadásával ajándékozza meg, azaz önzetlenül szeresse Megváltóját és a másik embert.

törvénye dolgozik bennünk. Az önmagamra irányuló szeretet, a magam szeretése önző, önmegvalósító, önérvényesítő, önmagamát középpontba helyező egoizmus. Jézus azonban megköveteli tanítványától, hogy élete átadásával ajándékozza meg, azaz önzetlenül szeresse Megváltóját és a másik embert. Azt mondja: „Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg ... még a saját lelkét is, az nem lehet az én tanítványom” (Lk 14,26). „Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.” (Jn 12,25); „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet” (Jn 14,23). Vagyis a Krisztus-központú szeretet elveszíti önmagát, engedelmes Istennek, és sohasem én-központú.

Amellett, hogy a valódi szeretet sohasem irányulhat önmagára, csak valaki másra, a legjobb érv maga a

Szentháromság egy örök Isten: Atya, Fiú, Szentlélek, mint egy személy. „Isten szeretet” (1Jn 4,8. 16) – ez Isten kijelentése önmagáról. Ha az Isten szeretet, akkor pedig csak valaki másra

irányulhat a szeretete. Ez önmagában is felismerteti és bizonyítja Isten háromságának valóságát, igazságát. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek tökéletes szeretetkapcsolatban létezik egymással a teljes örökkévalóságban. Isten szeretet, vagyis önmagát adja. Így világítja meg Isten a maga lényével is a szeretet lényegét, amit önmaga lényegének jelent ki. Ha nem is értjük, hogyan lehet Isten Szentháromság, megnyugodhat a hitünk abban, hogy bár nem érttem, de nem lehet másképpen! Csak Szentháromság lehet az Isten, mert különben nem lenne szeretet!

FELEBARÁTODAT, MINT MAGADAT

De akkor miért adja igéjében az Úr azt a parancsot, hogy szeresd felebaráto-

felebarátodat, mint magadat! Én vagyok az ÚR!”

Az ige szövegkörnyezete alapján tehát joggal értelmezték úgy a zsidók, hogy a törvény felebarátnak Izrael népének tagjait nevezi, és annak szól az intés, aki az Úr népéhez, Izraelhez tartozik. „Szeresd felebarátodat, mint magadat” ezért számukra azt jelentette: Szeresd a népedhez tartozó testvéredet úgy, mint magadat, vagyis aki néped közösségében magad is Ábrahám gyermeke vagy! A felebarátod szeretete így nemcsak egy erkölcsi parancs, hanem a saját nemzetséged, nemzeted iránti elkötelezettség parancsa is, amelynek tartozol önmagaddal. Ez teljesen kizár minden önző motivációt a felebaráti szeretetből. Ez a „mint magadat” szeretet nem a saját hasznát keresi (1Kor 13,5), hanem a közös jóhoz köti a maga szeretetét.

Pedig a 3Móz 19,34 versében a törvény a jövevényre nézve is azt írta elő, hogy „Szeressétek, mint magatokat”, ennek ellenére még Jézus korában is az volt a zsidó értelmezési hagyomány, hogy a pogányokra nem terjed ki a felebaráti szeretet parancsa. Ezért olvassuk az irgalmas samaritánus történetében (Lk 10,25-37), hogy a törvénytudó azért akar vitatkozni Jézussal, „hogy megkísértse őt”. Ebből a példázatból viszont azt látjuk, hogy Jézus nem szűkíti le a törvény személyi hatályát a zsidókra, hanem újraértelmezi a törvényt. Megkérdezi a törvénytudót: „Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?” (Vagyis hogyan értelmezed?) Mire a törvénytudó felmondja a leckét

(mert hát elméletben mindannyian ismerjük a nagy parancsolatot):

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” Jézus megdicséri: „Helyesen

feleltél: tedd ezt, és élni fogsz.” Mert ettől függ, hogy törvénytudó lesz-e, vagy a törvény megtartója. De amikor a törvénytudó – igazolni akarva magát – azzal próbál hárítani, hogy

dat, mint magadat; és egyáltalán, ki az én felebarátom? (Lk 10,27. 29)

Először is figyelembe kell vennünk, hogyan is érthette a zsidóság azt, amit Isten a 3Mózes 19,18-ban megparancsolt. E szerint – mint minden törvénynek – Isten törvényének is van személyi hatálya: ez az Ő népe. A törvény tehát a zsidóságnak szól, a kiválasztott nép fiaira vonatkozik.

Mózes 3. könyve 19. fejezetében többek között ezt olvassuk:

„Szólj Izráel fiainak egész közösségéhez, és mondd meg nekik ... Ne

kövessetek el jogtalanságot az ítékezésben! Ne légy elfogult a nincstelen javára, és ne kedvez a hatalmasnak! Igaz ítéletet hozz honfitársad ügyében! Ne terjessz rágalmakat néped között! Ne törj felebarátod életére! Én vagyok az ÚR! Ne gyűlöld szívedben embertársadat! Fedd meg bátran honfitársadat, hogy ne légy részes a vétkében. Ne légy bosszúálló, se haragtartó néped fiaival szemben! Szeresd

„Ki a felebarátom?
– Mindenki, aki rászorul az én segítségemre.

„De ki a felebarátom?”, Jézus elmondja az irgalmas samaritánus példázatát, aminek a végén maga a törvénytudó adja meg saját kérdésére a választ: Az volt a rablók kezébe esett ember felebarátja, „aki irgalmas volt hozzá”.

A példázat tükrében a törvénytudó (és mindenki) megláthatja szíve állapotát. Az irgalmas samaritánus képében ugyanis Jézus magát teszi mintává, hogy megértesse az önmagát szerető, a magát folyton igazolni akaró, az „ezt én mind megtartottam” önvédelmi reflexeiben megkeményedett szívű emberrel (zsidóval és nem zsidóval), hogy ki a felebarát. Mert mit mond az önmagát szerető ember? Az az én felebarátom, akire nekem szükségem van. Ezzel szemben mit mond Jézus? „Ki a felebarátom? – Mindenki, aki rászorul az én segítségemre. Ki a felebarát? – Éppen az, aki előttem áll. Ki a felebarát? – az ellenségem, aki megbántott, aki gyűlöl.” (Ravasz László) „Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj!”

AZ ÚJ PARANC SOLAT (NOVUM MANDATUM)

Látnunk kell tehát, hogy a szeretet parancsa két imperativusból áll, nem háromból, és a második nem az önszeretetre, hanem a felebarát szeretetére ad parancsot. A felebarátod szeretetének mértéke az legyen, amit magadnak kívánsz! (Mt 7,12) Cseri Kálmán nagyon egyértelműen fogalmaz: „Az önszeretet velünk születik, azt inkább fékezni kell olykor. Jézus világosan két parancsról beszél: szeresd Istent, és szeresd felebarátodat. A „mint magadat” csak mérték: legalább úgy szeresd a másikat, amennyire magadat szereted!”

A szeretet emberi mértékénél azonban van egy még nagyobb: „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek

egymást: **ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!**” (Jn 13,34a)

Az új parancsotnak is van személyi hatálya: az Isten gyermekeinek, Isten szent és szeretett választottainak, a Krisztus teste minden egyes tagjának szól. Akik nem állnak a törvény alatt, bár nem is élnek törvény nélkül. És rendüljön meg a szívünk, de itt semmit sem olvasunk önmagunk szeretéséről, mint mértékről! Jézus Krisztus új világrendjében a mi szeretetünk mértéke: az Úr Jézus Krisztus szeretete! A törvény betöltése a szeretet (Róm 13,8). A törvény betöltője Krisztus, ezért Ő a mi „törvényünk”: „Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus

törvényét.” (Gal 6,2) Ő a mindent egybefogó, tökéletes, örök Szeretet; Ő a mi mércénk. „Úgy szeressétek egymást, ahogyan Én szeretlek benneteket!” És honnan ismerjük fel ezt a szeretetet? „Abból ismerjük (fel) a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.” (1Jn 3,16) Szeressük a másik embert, mert Isten „előbb szeretett minket” (1Jn 4,19). Aki szereti Istent, „szeresse a testvérét is” (1Jn 4,21).

Akinek előbb magát kell szeretnie ahhoz, hogy másokat szeretni tudjon, az – lehet – még sohasem szállt igazán harcba a bűneivel, sohasem tapasztalta meg személyes gyengeségét, kudarcait, vereségét ebben a harcban, és a bűn uralmának lehetetlenségét a szeretetben. Az talán még nem értette meg, hogy azért szerethetnek másokat, mert Isten előbb szere-

tett engem. Nem én magamat, hanem mert Ő szeret engem. Nem én szeretek magamból, hanem Krisztus szeret bennem. Nem helyettem szeret, hanem általa szeretek. Az Ő féltő, mentő szeretete bennem az én szeretetforrássom, és ebből a forrásból tudom mások szomjúságát is oltani. Erre az új szeretet-parancsnak való engedelmességre kaptunk Tőle mandátumot, ez a mi felelősségünk, küldetésünk, misszióink, mert csak ez győzheti meg a szeretetlen világot az evangélium igazságáról és vezetheti el Isten szeretetéhez; ez a mi szeretet-tartozásunk, amit ha nem adunk meg, az a mi szeretet-eladósodásunkhoz vezet és Krisztus-követésünk csődjéhez.

**ISTEN SZERETET
(ÉS MI?)**

De hát ki tud így szeretni közülünk? Én lelkileg mindig összehúszom magam nagyon kicsire, amikor azt olvasom vagy hallok: „*Szeresd felebarátodat, mint magadat*”. Ilyenkor nem tudok szabadulni az Úr Jézus tekintetétől, „*akinek olyan a szeme, mint a tűz lángja*” (Jel 2,18), amikor elszámoltat az Isten szeretetében való sáfárságomról: „*Szeretted te legalább annyira a felebarátodat, mint magadat? Nem úgy, ahogy Én szeretlek téged, hanem csak annyira, mint magadat?*” Szégyenkezve vallom be, hogy nem. Mindenben Jézusra szorulok, a szeretetben is. Sőt, leginkább a szeretetben. Túl kellene lépnem önmagamon, de amit én magamból adni tudok, az legtöbbször még annyi sincs, mint amivel magamat szeretem.

Mégis gyakran elgondolkodom azon, hogyan lehetséges egyáltalán Jézus nyomában járni ezzel a szeretettel: „*ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást?*” Vajon lehetetlen kíván tőlünk Jézus?

Akkor tudunk erre válaszolni, ha megértjük, amire tanít bennünket: „*Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.*” (Jn 13,14) Jézus szeretete Isten természetének megnyilvánulása, ezért az nem egy elvont fogalom vagy egy szép idea, kegyes közhely, piros szívecskék az üzenőfalon, hanem a teremtett világ valóságának lényege, belső rendje, „*törvénykönyve*”, amit mi nem tarthatunk a kezünkben (azaz nem uralhatunk), de ha az életünk ezzel összhangban működik, ha engedjük, hogy Jézus belszeresse a mi szívünkbe, akkor úgy áramol bennünk, mint a vér az ereinkben. Akkor Jézushoz hasonlókká lehetünk, aki pedig az Isten képmása.

Ahhoz, hogy olyan magasra emelkedhessünk a szeretetben, mint Urunk és Mesterünk, olyan mélyre kellene

alászállnunk, mint Ő – a kereszten. Az Ő keresztdozatában tanúsított szeretetét tette mércévé, ami egy olyan mértéke a szeretetnek, ami nem mérhető. Mértéktelen és mérhetetlen szeretet. Ami mégsem a lehetetlenséget jelenti számunkra, hanem a határtalan lehetőséget: „*Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.*” (Jn 13,34b)

A keresztre tekintve ezért mindig abban nyugodhat meg a lelkünk, hogy „*Isten szeretet*”. Ez az isteni teljesség legtökéletesebb kifejezése. Isten az, Akit szeretetnek hívhatunk, és Jézus Krisztus az Ő fényképe. A szeretet Istenben kezdődik, és Isten Jézus Krisztusban megjelent uralmában érkezett közénk, oda pedig a kegyelem visz be minket és indít hálás szeretetre.

Paul Washer így fogalmazza ezt meg: „*Isten szeretet.* Isten azért szereti a bukott emberiséget,

mert Isten szeretet. Ez az egyszerű állítás nem csak azt tanítja, hogy Isten szeret (bár ez önmagában is rendkívüli igazság), hanem azt is mondja, hogy Isten szeretet. Azaz Isten szeretete sokkal több, mint egy döntés, kedvesség vagy cselekedet. Ez Isten egyik attribútuma (*lényegi, szükségszerű, elválaszthatatlan tulajdonsága*), része lényének és természetének. Amiatt, Aki Ő, Isten szabadon és önzetlenül odaadja önmagát mások javára és hasznára. Így Isten szeretete az emberek felé abból fakad, aki Ő, és semmi köze ahhoz, hogy szeretete tárgyai mit érnek, vagy mit érdemelnek. Az embereket nem önmaguk miatt menti meg, hanem annak ellenére, akik ők. Isten szeretete saját akaratából és tulajdonságaiból

fakad. Nem valami belső vagy külső, nyilvánvaló vagy rejtett emberi érdem vagy érték az, ami kiváltja Istenből a szeretetet. Egyszerű a logikája ennek: Isten azért ment meg gonosz embereket, mert szereti őket, és azért szereti őket, mert Isten szeretet.”

*Soha ne légy adós a szeretettel,
mert ha ezzel adós vagy,
úgy mindennel adós vagy.
Ha felebarátodat szereted,
nincs hátraléked.
És az Isten szeretete eláraszt téged
és megfizet néked.*
(M.B.)

Jézus Krisztus pontosan tudja, hogy mi kik vagyunk, de önmagában követendő példát ad arra, hogy ne akarjunk „önmagunk lenni”, hanem arra törekedjünk, hogy Isten tökéletes képmásai legyünk, olyan, mint Ő. Ez pedig egyetlen módon lehetséges, ha magunkévá tesszük az Ő szeretetének mintáját és mértékét, a minden gőg, önzés és érdek nélküli, megmentő, életető és együttérző isteni szeretetet, és nem kisebb célt tűzünk ki magunk elé, minthogy magunk is szeretet legyünk a Szentlélek által, Aki a bennünk lakozó Úr Jézus Krisztus.

Megváltó Krisztusom, amikor keresztedre nézek, átjárja szívemet, lelkemet a Te mérhetetlen szereteted. Felemelsz magadhoz, megajándékozol kegyelmed örömeivel, és átélem a „szerelem tériszonyát” (© Visky András). Késszé teszed szívemet a szeretetre, legyőzve bennem a bűn, az önzés hatalmát, mert a Te szereteted ellenállhatatlan és legyőzhetetlen. Amikor Téged megtalállok, megtagadom magamat, hogy aztán megfelelkezve magamról, egészen Neked éljek, hogy önfeledten tudjalak szeretni Téged és felebarátomat, mint Isten megváltott gyermeke, mint aki önmagával tartozik Neked és felebarátjának. Ámen.

„*Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek*” (Róma 13,8)

Szeretettel:
Puskás Attila ■

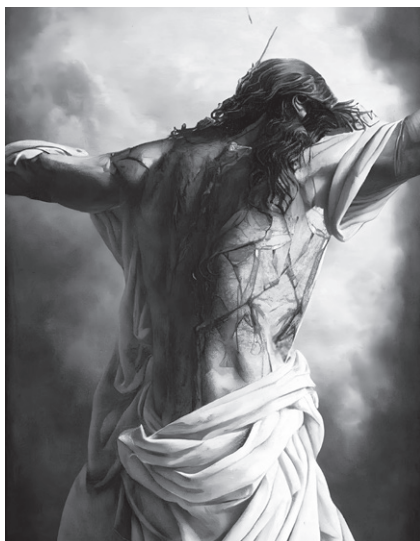
Tatai Ferencné bizonysággtétele

2023. december 13-án reggel 5 óra után ébredtem fel. Elvégeztem a reggeli teendőimet, elmondtam a reggeli imámat, és a hajnali istentiszteletre, a rorátéra igyekeztem.

Az istentisztelet után még egy kicsit beszélgettem a testvérekkel a templom előtt, majd elindultam hazafelé. A körforgalomnál a Fáy András utca felől érkező autós megállt, és intett, hogy menjek át nyugodtan. Megköszönve indultam át a zebrán, mire a másik irányból is érkezett egy autó. Intettem, hogy jövök, azt hittem, hogy lát engem a vezető. A következő pillanatban azonban egy hatalmas tompa ütést éreztem a jobb oldalamon, és a jobb könyökömre esve a földön találtam magam. Felálltam ugyan, de lépni már nem tudtam.

A gépkocsi vezetője az állapotom felől érdeklődött. „Jól vagyok, nincs semmi bajom” – mondtam szégyellősen. Halért kell mennem Békásmegyerre – gondoltam magamban –, jól kell lennem. De az Úrnak más terve volt velem. A sofőr félreállt a Mártírok útja elején, és hívta a mentőt, a rendőrséget. Kierkezésig beültetett az autójába, mert esett az eső.

A mentő a János kórház traumatológiaiárára szállított be. Megkezdődött a kivizsgálásom. Megállapították, hogy hét bordám eltörtött, sérült a medencecsontom, a szeméremcsontom és az egyik csigolyám is, továbbá enyhe légmell alakult ki és májsérülést is szenvedtem. A vizsgáló orvos azt mondta, erős szervezetem van, és még erősebbek a csontjaim, mert nem mozdultak el. Mondtam neki, hogy az imának még nagyobb ereje van. A Jóisten velem volt, felemelt az esőáztatta földről, felemelt a betegágyból, átölelt szerető karjaival, és erőt adott Lelke által, hogy segíteni tudjak a nálam is erőtlenebbeknek, akik ott a kórházban hiába könyörögtek egy pohár vízért. Később a röntgenfelvételnél kiderült, hogy a csigolyám nem tört el, csak megnyúlt,

a törött bordák a helyükön maradtak, és a medencén nem látszik törés.

Az ágyban fekve sok-sok ige jutott eszembe. A Jób könyve 2:10. verse: „Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszát nem vennők-e el?” Aztán a Jeremiás 30:17. verse: „Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te sérülésemből, azt mondja az Úr.” Vagy a Jeremiás 17:14. verse: „Gyógyíts meg engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megsza-

baduljak, mert te vagy az én dicsekedésem!”, és a Zsolt 50:15. verse: „És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem”; meg a Zsolt 103:1-4. és 22. versei: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. ... Áldjátok az Urat minden ő teremtményei, az ő uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!”

Gyakran eszembe jutott Jézus Krisztus szenvedése és kereszthalála, hogy mennyit szenvedett értünk, mellette az én szenvedésem bizony, eltörpül. Isten Jézus Krisztus áldozatáért eltörli bűneinket, és úgy tekint ránk, mint igazakra, akik a Jézus vére által megtisztultak; megbocsátja bűneinket, és bizonyossá tesz az örök élet felől –kegyelemből. Hogy mi ez a kegyelem? Reményik Sándor verse így szól erről:

Kegyelem

Először sírsz.

Azután átkozódsz.

Aztán imádkozol.

Aztán megfeszíted

Körömszakadtig maradék-erőd.

Akarsz, egetostromló akarattal –

S a lehetetlenség konok falán

Zúzod véresre koponyád.

Azután elalélsz.

S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.

Utoljára is tompa kábulattal,

Szóitalanul, gondolatlanul

Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:

A bűn, a betegség, a nyomorúság,

A mindennapi szörnyű szürkeség

Tömlőcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég,

Mely nem tárult ki átokra, imára,

Erő, akarat, kétségbeesés,

Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.

Akkor megnyílik magától az ég,

S egy kicsi csillag sétál szembe veled,

S olyan közel jön, szépen mosolyogva,

Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,

Akkor – magától – minden elcsitul,

Akkor – magától – éled a remény.

Álmfáidnak minden aranyágán

Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a magától: ez a Kegyelem.

Ez a „magától” kegyelem indítson bennünket arra, hogy soha ne essünk kétségbe! Nyomorúságunkban is forduljunk Urunkhoz, és kérjük Őt bizalommal, hogy segítsen meg!

Imádság:

Istenem, én nem tudtam, hogy a Te kegyelmed volt az, amikor reménytelen nyomorúságomban talán váratlanul, talán kéréstelenül, magam sem értem, hogyan, megtelt a lelkem örömmel, szeretettel és reménnyel, s végül megoldódott minden, és megszűnt a nyomorúságom.

Tudom, Uram, hogy kegyelmed ennél is több. Jézusért add meg, kérlek, bűneim teljes bocsánatát és az örök életet, és úgy vezess, hogy ne véletlenül vegyem észre, hanem előre kérjem és várjam kegyelmed ajándékait. Ámen.

Köszönöm a testvéreknek, akik imádságban hordoztak betegségemben, akik felhívtak telefonon, akik tudakozódtak felőlem, akik meglátogattak, köszönöm a Bibliaválaszó körnek, akik karácsonykor

éltel hoztak a családomnak, hogy pihenni tudjak. (Mert a kórházból hazajövet nem pihenhettem, a beteg férjemet kellett ápolni.) Hálát adok Istennek, hogy elhozott ma a templomba, hogy a testvérekkel lehetek. Dicsőség az Úrnak!

A legkedvesebb igémmel szeretném befejezni, amit akkor kaptam, amikor elindultam az Isten felé vezető úton:

„Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtetek egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtetek meg.”

(Máté 25:40.)

(Elhangzott 2024. január 28-án a pomázi istentiszteleten) ■

A REFORMÁTUS TÚRAKÖR KIRÁNDULÁSA

Református túrakörünk január 27-én a pomázi Majdán-fennsíkra, a Magyar Várhoz kirándult

SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR

Együtt a szeretetben

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

„Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.” (1Jn 3,16)

Az első igeverset nevezhetjük a Biblia szívének. Ebben az igében ugyanis ott van számunkra a lényeg, a legfontosabb tanítás. Úgy is mondhatjuk, hogy aki semmi más nem ismer a Szentírásból, de ezt az ígét hallotta, elhitte, elgondolkodott rajta, belekapaszkodott – már meg van mentve. Olyan, mint a mentőkötél, a mentőöv, melyet egy viharos tengeren a fuldoklónak dobnak. Ott van benne az örök élet ígérete, reménye, amit elfogadhatunk. Ha elfogadjuk, akkor meg vagyunk mentve.

A ráfelelő igevers szorosan összefügg vele. Ezt pedig úgy is mondhatjuk, hogy az elsőnek a következménye. Ha komolyan vesszük Isten megmentő szeretetét, akkor annak mindig van hozadéka, következménye az életünkben – mások felé.

Az érdekessége, különlegessége, a „hab a tortán”, hogy mind a kettőt János apostol révén hagyta ránk az Úr; és a számozás, jelölés titokzatos folyamán mind a kettő a 3,16-ot kapta. A harmadik fejezet 16. verse. Én személy szerint egész bizonyos vagyok abban, hogy nem véletlenül szerkesztették így össze. Nincsenek véletlenek, és Isten akarta, hogy így legyen.

Most kicsit nézzünk bele mind a kettő tükrébe mélyebben is, hogy még inkább megértsük: hogy is szerette Isten e világot, benne minket is.

Az első tehát hitünk alapja, lényege – Jézus személyének titka. Az Őbenne való hit lehet ugyanis a menny felé vezető út. A második pedig ennek a következménye, vagyis amit mi – ha ebből megsejtettünk valamit – emberi-

leg válaszként erre adhatunk. A hitünk etikái, cselekedeti, emberi oldala. Úgy is fogalmazhatjuk, hogy a felebaráti szeretetünkre.

Mindkét igevers görög nyelven, az Újszövetségünkben található. Ha azonban kicsit korábbi tanításra megyünk vissza Isten Igéjének tanulmányozásában, és az Ószövetségben keressük e két szép ígének a gyökerét, előzményét, akkor azt is mondhatjuk, hogy olyan, mint a Tízparancsolat első és második kőtáblája. Mózes kapta, kőbe véste a két kőtáblára Isten nekünk szóló üzenetét, mely kiindulópontja volt több ezer éve annak, hogy milyen Istenünk van, és annak is, hogy ennek tudatában hogyan élhet ember-ember mellett. Vagyis erre tanít bennünket az első kőtábla, röviden és tömören: Isten-ember kapcsolata, és a második: ember-ember viszonya, kapcsolata.

A sorrend adott, az elsőből következik a második. Fordítva nem igazán megy, mert az embernek előbb rá kell ébrednie arra, hogy nem igazán tudja elviselni, elfogadni felebarátait anélkül, hogy előbb megértené, hogy ő szeretve van. Isten által vagyunk a legjobban e földi életünkben szeretve, és Isten előbb szeretett bennünket, mint mi azt éreztük, hittük, megéltük volna. Ő már akkor is szeretett, amikor mi még nem is igazán foglalkoztunk az Ő személyével. Ő úgy adta oda az életét értünk, a mi üdvösségünkért, hogy mi még igazából nem is törődtünk e hatalmas, kibeszélhetetlen szeretettel. Ha erre rádöbbenünk, ha megértjük, milyen erővel és önfeláldozással szeret bennünket Isten, akkor már talán jobban megy szeretni a

másik embert is. Szeretni, vagyis: elfogadni, tisztelni, neki megbocsátani, neki nem rosszat akarni.

A Tízparancsolatot Isten kőbe vésette, hogy maradandó legyen. Így hordozták magukkal, megbecsülték, vigyáztak rá, a frigylárában tartották nagy becsben tartva. Isten népe elválaszthatatlan közösségben volt a két kőtáblával. Azután nyoma veszett, de addigra már elég nagykorú volt hitében a nép ahhoz, hogy a szent örökséget a szívében hordozza tovább.

A János evangélista által fennmaradt két igevers a kőtáblák hússzívbe írt változata, a hitünk lényege és magva. Hitünk titka, következménye és áldása.

Karácsony körül sokat gondoltunk arra reménység szerint, hogy Isten szeretet. Tudjuk, hisszük, hogy szeretetből teremtette a világot, benne az embert – minket is. E szeretet mindenhol jelenlévő, mindentudó és mindenre kész. Ő ismeri állapotunkat, a bűn következtében az elszakíttóságunkat, lelkünk fájdalmait, ürességét, hiányait. Az Úr tudja, hogy ezt semmi, senki nem töltheti be igazán, senki nem szabadíthat meg ebből, csakis az, Akitől elszakadva élünk. S mivel mi magunk képtelenek vagyunk e mély veremből kimászni, ezért Ő maga jön el, gyengén, sebezhetően, egyszerűen – a hatalmas, végzetlen Kegyelem –, hogy hit által megélhető legyen e csodálatos találkozás. Így hajolt nemcsak a földig, hanem a verem mélyén vergődő emberért egészen le az Isten.

Jézus azóta is mindenkinek közel jön, aki keresi és szereti Őt. Ezért elmondhatjuk: a hit nemcsak egyszeri ajándék, hanem élő kapcsolat. Elköteleződés, elkötelezettség – szövetség. Szeretetszövetség. Minden földi elköteleződés ennek a leképződése.

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Mit jelent ez az ige számunkra a mindennapokban? Nagyon sok mindent. A teljesség igénye nélkül hadd soroljak fel olyan áldásokat, amelyeket jó időnként elismételni, melyeken jó időnként elgondolkodni.

Jelenti, hogy nem vagyunk egyedül – Immánuel –, ahogyan azt a születéstörténet által olyan jól megtanultuk.

Jelenti, hogy szeretetben élhetünk, szeretve vagyunk. Újra és újra. Akkor is, amikor nem voltunk, amikor nem vagyunk szeretetre méltóak. Mindennek ellenére, mindezek dacára. Isten nem tudja nem szeretni az Ő teremtményét: az embert.

Jelenti, hogy Isten mindig gondol ránk, gondot visel rólunk. A hétköznapi apró-cseprő ügyeiben pont úgy, mint a nagy és nehéz döntéseinkben. Megoszthatjuk vele, beszélhetünk neki mindenről. Van ránk ideje, van ránk türelme, van ereje.

Célt és feladatot mutat. Van ebből bőven. Nem kell félnünk attól, hogy kiüresedik az életünk. Sőt az apróbb célokon túl segít rátalálni igazi küldetésünkre, és ez nem feltétlenül egy missziói út a távoli szigetekre. Sokszor a mellettünk élő ember a küldetés. A házastársunk, a gyermekeink, vagy a szomszédunk.

Mindent a javunkra ad, ami csak történik velünk. Teszi ezt oly drága módon, hogy segít ráébredni arra: ha az Ő szemével akarjuk látni az életünket, és az Ő akaratát szeretnénk követni, akkor az jó. Jól van az ügy. Meglátjuk a nehézségek mögött is azt a magasabb, drága szándékot, mely növeli hitünket, erőnket és megtartja békességünket. Formál, alakítgat így egy életen át Szent Lelke segítségével.

Jelenti még azt a csodálatos és kiapadhatatlan forrást, hogy beszélgethetünk Ővele, lelki közösségben lehetünk Urunkkal, s ez a lelki közösség mind szorosabbá tud válni az évek során. Mint a jó házasság, amikor már szinte szavak nélkül is értjük a másikat.

S végül azt a reményt is adja e kapcsolat, hogy életünk végén teljesen Ővele lehetünk. Ennek a reménynek az állandó jelenléte el tudja venni a szorongásainkat. Igazából csak e remény által tud a végső ismeretlen, a halál előtti szorongásunk elmúlni.

„Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.” (1Jn 3,16)

Ez a másik pillér pedig Isten felénk való szeretetének következménye, vagy ahogy Jézus a tanítványainak olyan szépen megfogalmazta: *„Ahogy én tettem veletek, ti is hasonlóképpen cselekedjétek”*. Amit Isten szeretetéből megértettünk és megéltünk, *kötelességünk* tovább adni. Különben az életünk rácáfol a hitünkre, a tetteink a szavainkra. Jézus életét adta értünk – nemcsak a kereszten, hanem előtte is –, minden szava, tanítása, tette, gyógyítása ezt mutatja. Ha ezt felismertük, ha ezt megköszöntük, akkor nekünk, az Ő követőinek is így kell cselekednünk. Ne szóval szeresünk, ne is nyelvel, hanem cselekedetekkel és igazsággal. (Jn 3,18)

Mit jelent ez ránk nézve a mindennapokban? Azt, hogy mi is oda kell adjuk magunkat másoknak. Az időnket, a tetteinket, a munkánkat, a viselkedésünket. A megszentelt élet másokért oda-

szentelődő élet. Kicsit hasonlít ahhoz, ahogy a szülők teszik gyermekeikért. A jó édesanya, édesapa érzi és érti, mire van szüksége a gyermekének, és anynit ad, amennyi annak a javát szolgálja. Nem többet, de nem is kevesebbet. Valahogy így kellene látnunk a többi embert is, akik között élünk. Meglátni bennük Isten teremtményeit, gyermekeit, a testvért.

S mivel a hit kezd elhalványulni, elszűrjük Európát szerte, és ezzel együtt a depresszió és a kiégettség mind erősödik, még inkább felelősök vagyunk másokért. A világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését (Rm 8,19). Ha Jézust követjük a cselekedeteinkkel, az az embereket oda fogja vonzani Őhozzá.

Ez a két igevers a karácsonyi történetben kezdődik, a húsvéti történetben éri el tetőpontját, és a pünködsdi történetben, mint egy sugár kiárad a világra, mindenkire, aki Jézussal igazán találkozik.

Isten eljön kicsiny gyermekként, hogy a világ rácsodálkozzon e titokra. Meg tud születni hit által bennünk, bűnbánatra indít, mert ráébredt arra, hogy meghalt értünk, így felismerjük Őbenne a Szabadítót, és hit által a szabadulás útjának örömét élhetjük át, végül megszentel Szent Lelke által, s teszi ezt türelmesen újra és újra, míg végül ki nem formálódik bennünk a Krisztus-arc (Gal 4,19).

Mit is tehetnénk? Fogadjuk el e kibeszélhetetlen ajándékot, éljük meg a mindennapokban, és adjunk érte hálát Istenünknek! S végül, de nem utolsó sorban, ne felejtjük el, mondjuk el másoknak is, nemcsak szavainkkal, hanem szeretetből és odafigyelésből fakadó cselekedeteinkkel is. Így ragyoghat rajtunk keresztül Isten szeretete ebben a földi életben azok között, akik között élünk, mert **„Ügy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”** (Jn 3,16); és **„Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.”** (1Jn 3,16)

Ámen. ■

„Én vagyok, ne féljetek!”

Amikor elkezdtem írni ezt a cikket, az volt bennem, hogy nem is kéne semmi körítés, csak egy üres oldalra kiírni a fent említett igét (Ján 6,20). Amilyen egyszerű és tömör, annyi erő, határozottság és személyesség van benne.

A január 16-i napi igében hangzik el ez Jézus szájából, és ahogy minden hónapban, most is gondolkoztam, hogy miről tudnék írni, mi az, ami annyira erősen él bennem, hogy pár gondolatot továbbadjak belőle; és végül ez a mondat nem hagyott nyugodni.

Sokszor találkoztam már ezzel az igével életem során – keresztyén család gyermekeként azt hiszem, ez elkerülhetetlen (és ez jól is van így). Idén ősszel vált viszont igazán személyessé számomra.

2023 tavaszán férjem, Samu, Csobánkán helyettesített. Akkor már jó ideje vezettük együtt az ifit közösen, de a távolság miatt vasárnaponként nem tudtunk a gyülekezettel találkozni. Így amikor beléptem a csobánkai imaházba, kissé elveszett voltam, nem tudtam, ki hol szokott ülni, nem foglalom-e el valaki helyét, elvehetem-e az énekeskönyvet mellőlem stb. Az ige hirdetés kezdete előtt a férjem már öltözött, imádkozott, én pedig leültem a hátsó sorok valamelyikébe.

Ahogy ültem és izgatottan vártam, hogy elkezdődjön az ige hirdetés, egyik ifisünk apukája lépett oda hozzám. Nem beszélgettünk hosszan, de nagyon jól esett, hogy észrevett, odajött, köszönt. Szó szót követett, és kaptam tőle egy saját készítésű laminált igéskártyát ezzel az igével: „Én vagyok, ne féljetek!” Mivel nem sokkal utána kezdődött az alkalom, a kártyát a kabátzsebembe raktam.

Ahogy múltak a napok, nem ürítettem ki a zsebeimet, az ige „jött velem” az egyetemre, a munkahelyemre, ifire. Így teltek el – télikabátban – a tavasz hidegebb napjai.

A nyár felé közeledve, pulcsikat, kabátokat eldobozolva, a szekrény hátuljába téve el is feledkeztem a kártyáról, az igéről. Ősszel pedig egyre jobban kezdett foglalkoztatni a munkahelyváltás, az, hogy szeretnék ápolóként dolgozni. Viszont sok kilátásom nem volt; se szakképzettség, se magyarországi tapasztalat. Végül októberben találtam

egy helyet. Képek alapján nagyon szimpatikusnak tűnt, olyan helynek, ahova szívesen jár be az ember nap mint nap, ráadásul képzés nélkül is lehetett pályázni ápolói, gondozói munkakörbe. Akkor elkezdtem izgulni. Nem tudtam, hogy Isten ott szeretne-e látni, hogy mi a terve, hogy egyáltalán jó döntés-e ott hagyni az irodai munkát, hogy megfelelek-e majd az intézménynek, elég lesz-e a germanisztika diploma, szimpatikus lesz-e a vezetőségnek... Az állásinterjú napjához közeledve tehát egyre jobban és többször szorult össze a gyomrom.

Október utolsó napjaiban bementünk Pestre a férjemmel, és este a HÉV-re várva sétáltunk még a Duna partján. Elég hideg volt már akkor, én pedig fázós vagyok, így zsebre tett kézzel néztem a folyót. Ahogy matattam a zsebemben, a kezem ügyébe akadt egy laminált lap, amire nem emlékeztem, hogy kerül oda, úgyhogy – dacolva a hideggel – kihúztam a kezem, és megnéztem: „Én vagyok, ne féljetek!”

Még most sem tudom igazán megfogalmazni, hogy milyen érzés volt bennem akkor; talán hála, öröm, rácsodálkozás, döbbenet, egy kis harag magammal szemben. Az első gondolat, ami meg-

fogalmazódott bennem, hogy „azta...!”, a második pedig, hogy „nem is tudtam, hogy van ilyen ige a Bibliában”. Ilyen ige, ami ennyire egyszerű, ennyire tömör, ennyire erős, és annak ellenére, hogy olvastam már sokszor, ennyire aktuális és személyes.

Az állásinterjú ezután pár nappal volt esedékes, és nagyon izgultam még, de ott volt a fejemben az ige: „Én vagyok, ne féljetek!” Azóta ott dolgozom, és több alkalommal is eszembe jutott már ez a vers különböző kihívások előtt, közben vagy után, de mindig erővel, személyesen hozzám szólva.

Ezt az igét én akkor – és talán most már ezután mindig – úgy értelmeztem, hogy Jézus VAN. Ő a Vagyok (2Móz 3,14), és ha félek, ha aggódom, Ő akkor is (jelen) van!

A kártya pedig azóta is jön velem a kabátzsebemben minden nap. ■

Mikor édesanyát megszúrta a méh

Egy Krisztusban hívő ember egyszer megkérdezett egy fiatalembert, mióta ismeri Megváltóját, és tudja-e bizonyosan, hogy bűnei meg vannak bocsátva.

A fiatalember így felelt:

- Bűneim meg vannak bocsátva, ezt biztosan tudom.
- Mikor tudta meg ezt először? – kérdezte a hívő ember.
- Mikor édesanyámat megszúrta a méh.
- Mikor édesanyját megszúrta a méh? Hogy érti ezt? Mondja el a történetét!

- Édesanyám hívő asszony volt. Mikor gyermek voltam, gyakran elmondta nekem, mit tett értem Jézus Krisztus, de soha nem értettem egészen, nem tudtam elképzelni, hogyan halt meg helyettem. És akkor, egy vasárnap délután a kapunk előtt játszottam. Édesanyám a konyhaajtó közelében feltúrt ruhaujjal vasalt. Hirtelen egy dühös méh repült oda, és keringeni kezdett a fejem körül. Nyilván meg akart szúrni. Megijedtem, és megpróbáltam a zsebkendőmmel elhessegetni. De ez csak egyre ott körözött, és mindig közelebb és közelebb jött. Végül kétségbeesve rohantam be a házba, hogy megszabaduljak ellenségemtől. Anyámhoz futottam, aki egész idő alatt szemmel tartott, és ő betakart a kötényével. Bár mosolygott az ijedtségemen, mégis anyai gondossággal átölelt karjával, mintha csak mondaná: „Nálam biztonságban vagy.”

Ahogy ezt tette, a méh a karjára szállt, és hirtelen megszúrta. Anyám összerázkódott, azután a méhre nézett, nekem pedig azt mondta: „Nyugodtan előjöhetsz, a méh édesanyát szúrta meg helyetted. Nézd csak, hogyan mászik édesanya karján! Most már nem árthat, mert a méh csak egyszer tud szúrni.”

Még mindig félttem egy kicsit, meg aztán sajnáltam édesanyámat is. De meg merem nézni a fullánkot, míg anyám okosan felhasználta ezt az eseményt. Elmondta ugyanis: „Látod, ez szépen kirajzolja azt a csodát, amelyről már oly sokszor beszéltem neked: Krisztus a helyedbe állt, és helyetted meghalt.”

Megtanultam, és sokszor ismételtettem a bibliai mondást: „Az ő sebeivel gyógyultunk meg” (1Pt 2,24), de mindaddig soha nem értettem, hogy Jézus Krisztus valójában önként vállalta helyettünk a büntetést. Most, hogy láttam a méhet és fullánkját, egyszerre minden világos lett előttem. Isten nem kéri számon kétszer az adósságot – engem sem hív már többé ítéletre –, hiszen Jézus Krisztus a vérével fizetett értem. ■

MÓRA FERENC

Esti imádság

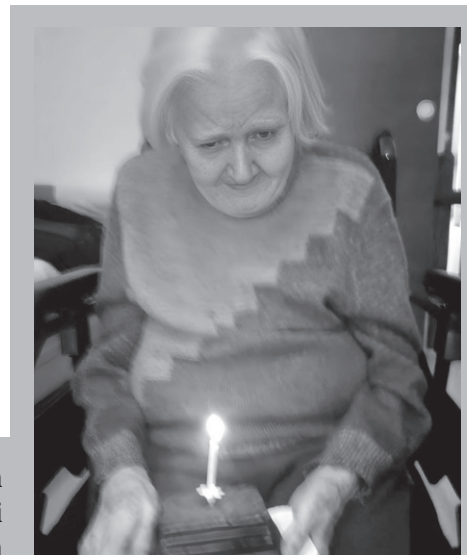
A háborús gyermekszobában

Ki fényesebb vagy, mint a csillagok
S oly nagy, amilyen kicsi én vagyok,
Én nem tudom, mi az a háború,
De látom, hogy mindenki szomorú.
A katonák dolgát se értem én,
Csak a könnyűt édes szülőm szemén
És reszketek, mint a fiókmadár –
Uram, a háborút parancsold vissza már!

Hogy miért bocsájtottad szabadon,
Szent akaratod én nem kutatom –
De ládd, azóta meghalt a derű,
A kenyérünknek íze keserű,
Még a kakas-szós hajnal is setét,
Hallgatni félek este a mesét,
Álmomba mindig ég a babavár –
Uram, a háborút parancsold vissza már!

Térdelve kérlek, szóm zokon ne vedd,
Hisz hogy szállhassak pörbe én veled:
De fű, de fa, de sok madárhalott,
Jó isten, téged mivel bánthatott?
S örömed abba néked lehet-e,
Hogy árvával van a világ tele,
Ki azt se tudja, hogy ő árva már? –
Uram, a háborút parancsold vissza már!

Ki ott villámlasz a kardok hegyén,
Mint a nagyoktól sokszor hallok én,
Az emberszívbe költözz már bele –
Az istennek csak ott lehet helye.
Nőjön virág a holtak sírjain,
Az élőnek ne legyen élte kín,
Áldva nézzen föl rád a földhatár –
Uram, a háborút parancsold vissza már!

Tolnai Piroska nénit 101. születésnapja alkalmából január 21-én köszöntötte családja és gyülekezetünk a leányfalui Idősek Református Szeretetotthonban

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2023. december 24. • Gyermekkarácsony Csobánkán és Pomázon.
2024. január 14. • Csobánkai főgondnok- és presbiterek beiktatása, szeretevendégség.
2024. január 5. • Fiatalkaink kirándulása a pilisszentkereszti Dera-szurdoktól Csobánkára.
2024. január 19. • Presbiteri gyűlés.
2024. január 21-26. • Ökumenikus imahét Pomázon és Csobánkán.
2024. január 27. • A Református Túrakör kirándulása a pomázi Majdán-fennsíkra.
2024. február 9-11. • Gyülekezeti hétvége Mátraházán.
2024. február 12-15. • Evangélizáció a Pomázi református templomban. Közöttünk szolgált *Ablonczy Áron* lelkipásztor.
2024. február 16. • Presbiteri gyűlés.
2024. február 18. • Böjti istentisztelet úrvacsorai közösségben Pomázon és Csobánkán.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2024. február 25. • Kézműves gyermekdelután Pomázon.
2024. március 10. • Presbiterek és főgondnok választása Pomázon, egyházközségi választási közgyűlésen; Psalmus Kórus szolgálata a Leányfalui Idősek Otthonában.
2024. március 13. • Teológiai este alkalom Pomázon. Közöttünk szolgált: *Tóth Sebestyén* lelkipásztor.
2024. március 23. • Egyházmegyei konfirmandus találkozó Pomázon.
2024. március 24. • Kézműves gyermekdelután Pomázon.
2024. március 25., 26., 28. • Bűnbánati alkalamak Pomázon és Csobánkán.
2024. március 27. • Széder est Pomázon.
2024. március 29. • Nagypénteki istentisztelet úrvacsorai közösségben Pomázon és Csobánkán. Passió éneklés Pomázon.
2024. március 30. • Nagyszombati istentisztelet Pomázon.
Közöttünk szolgált: *Bereczky Őrs* lelkipásztor.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2023. december 1-jén elhunyt **Horváth Sándorné** (†64) testvérünk; temetése 2023. december 18-án volt Pomáz város ravatalozójából.
2023. december 23-án elhunyt **Ladányi Józsefné** Szabó Irén (†90) testvérünk; temetése 2024. február 7-én volt a római katolikus temetőben.
2023. december 25-én elhunyt **Verebes Lajosné** (†97) testvérünk; temetése 2024. január 3-án volt Pomáz város ravatalozójából.
2023. december 28-án elhunyt **Kővári Istvánné** szül. Balog Margit (†88) testvérünk; temetése 2024. január 19-én volt pomázi református temetőnkben.
2024. január 6-án elhunyt **Laczkó Ilona** (†86) testvérünk; temetése 2024. január 30-án volt Pomáz város ravatalozójából.
2024. január 29-én elhunyt **Balázs László** (†84) testvérünk. Temetéséről később intézkedik a család.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

Gyülekezeti újságunk következő száma várhatóan 2024. április 21-én jelenik meg.

TEOLÓGIAI ESTÉK

Canterbury Anselmus személye és a középkor keresztyén világa volt a témája december 13-án a Teológiai esték sorozatunk következő előadásának, melyen *dr. Székely Tamás* lelkipásztor, teológus szolgált érdekes adalékokkal Canterbury Anselmus életéről, munkásságáról, és híres „Cur Deus Homo?” – „Miért lett Isten emberré?” című műve születésének körülményeiről és annak lelkiségéről.

Anselmus főműve arra keresi a választ, hogy miért az Istenember – Jézus Krisztus – a tökéletes megváltó, melyre azt a választ adja: azért, mert Ő az, aki az ember bűneiért eleget tud tenni. Anselmus teológiájának középpontjában a bűnös ember áll, akit meg kell téríteni, behozni a kolostor világába, ahol beléphet az engedelmességbe, ami lényegében a Krisztus útja. Mert Krisztus útjának is az Atyának való tökéletes engedelmesség volt a lényege, és ha mi az Üdvözítő nyomában akarunk járni, akkor nekünk is engedelmesnek kell lennünk. És ha erre fogadalmat teszünk, ez a fogadalom kötni fog bennünket napról napra, hogy így éljünk.

Anselmus teológiai és lelkipásztori munkássága egy olyan lelkiségi reformot indított el, amely Normandiából indult, futótűzként bejárta egész Európát, és olyan megújulást hozott, mely a XI. században a kolostorok helyreállításához és emberek sokaságának hitre jutásához vezetett.

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1., **Telefon:** 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu

Facebook: facebook.com/pomazcsobankareformatus

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-22222253-00000000

Csobánka: 11784009-22222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,

Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila (e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com);

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; **Tel.:** +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Adományokat köszönettel elfogadunk.

Az IFI karácsonyi szolgálata

25 éve hunyt el Pap László

PRESBITEREK BEIKTATÁSA CSOBÁNKÁN

A csobánkai presbitérium megválasztott presbiterei és Kerekes Balázs főgondnok a 2024. január 14-i csobánkai istentiszteleten tettek fogadalmat, mellyel a részegyházközség presbitériuma beiktatásra került a következő, 2024-2029 közötti hat éves ciklusra.

Ökumenikus imahét 2024

Január 21-én a r. katolikusoknál

Január 23-án a csobánkai reformátusoknál

Január 22-én a szerb ortodoxoknál

Január 24-én a görögkatolikusoknál

Január 25-én a pomázi reformátusoknál

ÁLDÁS

A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen! Ámen.